

Reading Beckman
The Blue Book

Beckman Rapporten

Dennis Beckman Redefined as Defined by Daniel Quinn
As translated by Poul Goldschadt

Fin nat for skygger

Seven steps to heaven

(Prologisk forord)

Date: Fri, 14 07:59:47 -0600 (MST)
From: ggggg@iww.thy3xet.com
To: Daniel Quinn

-----BEGIN MESSAGE-----

MessageID: 5bAuMSPsDr9yABMEJJWppDBDzU2WMPkI

hQEMA5x4RJoix4czAQf/SOPJb22T6HBbCINZ1z+BZv20Okf6c86nktY2J
1Aic5rbBktCl/p6wUUjvU1v50Ra+6ZwBKM/6JDZny/mmWegiEW/iBpAi2
BZfXAJGhWyN5/7pErwxFG6jpHMgDKMDCXvWAarIfWf0uuFvwPacO
NgVYQeKzyaxD8yCuMbquvuJrEqiLvNUJ+bIdBOJDpVN0EdeRuwY919I
IVg71NNQVzNLQnruVAnJSt2XfYY7qsLyBeqMXaRjv1X/kycpTY+1jDS4
MxRv18URpNxgtBZse5Hn+NzXT4UoA5SapT9zcyXQnRjLgo/gKJLJjio4a
QLZYcnZmWDGrKBZdiA2NNuhq0EXKTveTRnEXeBkcUuCYCO/As5Zt
izSM6OLrYsJpXak9m17tu0WLDfOrKonKJPfSDCfkuAZaG+BEpwGBq4t
pd5bbRrFcuWrV0pp0iycNUzKv6s+imSVY8breH/CayuHAmDXiwjQbZCo
Hz40vc4MJBv1DtY/snO14IMO/MQwFGUsRDkh1055kB4/03qRQ7xl6LjB
V+w4ha3fy2iQce+lTHhhZGZKA19XeX4FBILOjjAXbVsY2UIKAIGi2e1I
mnUCY+YeK9+/3HS9RtM9JdJKH86kIVLsA4BYYBAc8MAOHgWg2Wb
ST1OL+Su9+WL3LAoxMSboE==ok/H

-----END MESSAGE-----

”Forbløffende, forheksende. Storslået – hans bedste indtil dato.” – The Boston Tribune.

”Helt igennem overbevisende, et mesterværk i klasse med sin samtids allerbedste.” – Houston Observer.

”Dybde og autoritet, der aftvinger læseren respekt og eftertænksomhed.” –The Atlantic Chonicle Book Review.

”Har man først fået den i hænderne, kan den kun vanskeligt lægges bort – et dæmonisk plot.” - Baltimore Book World.

1. Uden egentlig nogen grund vendte han rundt og gik tilbage til start. Blue havde boet i New York længe nok til at vide bedre. ”Byggende på nogle antagelser omkring metodevalgets betydning... “Argumentets stilling placeret gyngende på en skrænt at kaos... Han tænkte sig om og kom så ikke videre af det spor. Javel. Så han drejede af og gik ned ad 117th Street i kamp med de efterårsagtige vindstød der af og til for ned gennem bygningerne og hvirvlede støv og skidt og snavs op i ansigtet på folk. Han brød af og drejede ned af en sidegade, stoppede op gav og sig til at læse en plakat, der hang på afspærringen ind til noget der lignede en byggeplads og et stillads. Plakaten hang så han måtte løfte et hjørne for at få det hele med. Det var om musik: Mickey Davis, Gene Day, Cole Georgemann, Billy Shakes, Ernie DeCock, Bonny R.Cartby - Boston Pops Orchestra, Lionel Hampton, Benny Goodman, Charley Bird, Nat King Cole, 1918, USA, 1965. Født og opvokset i Montgomery, Alabama. Dannede Nat King Cole Trioen i 1939, solgte mere end 50 millioner plader for Capitol Records, tjente flere penge end alle andre artister tilsammen. Det sidste lød interessant: ‘Tjente flere penge end... han smagte efter på ordene og smilede indforstået hen for sig selv.

Blue stivnede. Så for en vis satan i helvede, lige her ved et tilfældigt busstop løb han ind i Mistænkte. Sagen var ellers oplagt og nu også ved at finde sin afslutning og så skulle dette helt usandsynlige ske. Han gav slip på plakaten, virkede arrig-skuffet i masken under forklædningen og trak sig op mod muren som håbede han på at kunne skjule sig, falde ind og smelte sammen i sin egen ikke-væren. Heldigvis lod det til at Mistænkte ikke så Blue, end ikke skelede hen mod stedet hvor han stod med ansigtet ind mod

væggen, som i nærlæsning af nogle slidte tekststumper. Mistænkte fjernede sig med nogle beslutsomme og energiske skridt ned ad gaden og forsvandt om hjørnet og Blue kunne slappe af, puste ud, slippe forsøget på forstillelse. Han stod som en bønnemunk nikkende op ad grædemuren. Så drejede han sig rundt gik hastigt videre, nu i modsat retning af Mistænkte, skråede hurtigt over gaden og smuttede som en kat ind gennem døren til et mindre Cafeteria, hvor han med ryggen vendt mod døren besluttede sig at drikke en kop kaffe og muligvis ryge en cigaret og tænke det hele igennem. Blue havde ubevidst revet et stykke af plakaten og stoppet det i frakkelommen, men det vidste han ikke lige nu. Han havde ganske enkelt ikke set skiltet. Og det sortnede for hans øjne. Næsen føltes som om den måtte være brækket. En metalblå eksplosion havde bredt sig over panden og næseryggen.

Mistænkte havde ikke set Blue, det var han helt sikker på. Var han blevet genkendt, ville det allerede have været slut. Helt slut. Javel. Det var nu heller ikke det. Problemet var at Mistænkte ikke skulle kunne være her og på dette tidspunkt. Men burde opholde sig et helt andet sted i byen. Bronx. Muligvis. Aftalen var nemlig at mødet med Mistænkte skulle finde sted til aften, der var flere timer til. Og det gjorde Blue endnu mere forvirret. Du må lige løbe præmisserne igennem en gang til. Hvad var gået galt, når dette, helt utænkelige skulle kunne ske, tænkte han. Mistænkte var muligvis to. Blue blev pludselig nervøs og en smule skræmt. At Mistænkte muligvis skulle have en dobbeltgænger fandt han usandsynligt. Det forekom ham komplet og aldeles umuligt. Og ikke nok med det, at nogen skulle kunne have kendt til mødet, tid og sted, endsiige mødets indhold og advaret Mistænkte forud. Det gav ingen mening. Absolut ingen mening. På en ældre avis der lå sammenrullet ved disken så han pludselig sit eget ansigt lyse op mod ham. Han følte sig afsløret. Han tog avisen og slog op på siden og så at han tog fejl. Ansigtet tilhørte en pensioneret politimand, der havde udført en bedrift han ikke havde haft nødt til. Han var en dagens helt fordi han uden opfordring fra andre, ja helt af sig selv, fandt det naturligt og nødvendigt at gribe ind i situationen inden den udviklede sig yderligere. Dagens heldige handicap takkede derefter sin redningsmand og sagde han ville aldrig glemme vedkommende og at de måtte mødes igen og tale om det sammen. Nederst på siden var der en musiknotits, noget var blevet sat ned i pris så det var helt uhørt. Det svimlede lidt for Blue. Hele planen og de lykkelige konsekvenser afslutningen af sagen muligvis skulle indbringe Blue kunne let være gået totalt i fisk. B. B. King, USA, født 1925 i Mississippi, startede sin musikkarriere da han var 16. Det sidste var næsten ikke til at læse. Mets havde vist tabt igen.

Nu slapper du bare af, gamle dreng, sagde han til sig selv. Bare rolig, ingen grund til panik, blot justering af tidsplanen. Godt nok. Der er blot tale om mindre ændringer i det taktiske, grundplanen måtte være intakt, vedblev han. Ingen grund til at bakke ud nu. Udrulningen af planen var sat i gang, i går aftes klokken tyve og kunne i sit forløb ikke standses. Han trak sine cigaretter frem fra jakkelommen og fandt frem til en der ikke var så klemmt og bøjet. Satte den i mundvigen og ville tænde - han slog sig på lommerne, men

måtte opgive. Han var uden ild. Stylisticanos, Carpenters, Karen & Richard Carpenter. Begyndte at synge sammen i 1966. Karen er død. Javel. Han rakte sin venstre arm ud, så han kunne se på sit ur. Der var kun gået atten minutter. Forskelligt: Berliner Filharmoniker, Berlin, Tyskland. Javel. Blue begyndte at nynne en gammel sang han kendte. Et par gæster han ikke havde lagt mærke til henvendte sig til ham. Den ene viste ham en lighter, som han holdt op og kastede over til Blue. Blue nåede at gribe den, fik ild på cigaretten og smed takkende lighteren tilbage. Han vendte sig væk og så ned i bordet mens han røg; som tænkte han dybt over noget uhyggeligt interessant. Hvis bare Blue et øjeblik havde været uforsigtig, så kunne han forstå det. Men ikke dette. De to mænd begyndte at tale om the Mets, og Blue lyttede i nogen tid.

Så var det han blev opmærksom på den lille plakatstump i inderlommen på sin frakke og undrede sig. Det var li' som foldet som et lille brev. Han fandt det besynderligt, nogen måtte have placeret det i lommen på ham, men hvornår? Mistænkte var jo end ikke i nærheden af ham da de passerede hinanden. Gæsterne ved baren så ikke ud til at have bemærket nogen forandring i lokalet. Men Blue syntes hans verden på en måde faldt sammen. "Officah' Officah'," sang Blue for sig selv, "I was just but'nin my fly." Ganske rigtigt det var kodet - og han kendte koden kun alt for godt. Beskeden ville være den samme når den blev dekrypteret og dechiffreret og det kunne Blue ikke li'. Du mangler dit tegn, dit signal, du ved ikke hvornår du er på, tænkte Blue om sig selv og sin situation. Den er gal, og det er jo galt og det er bestemt ikke godt. Mistænkte var nu for alvor ved at være skyldig, og Blue måtte se at få det standset inden ulykken skete, så meget vidste han. Det havde været et svært og også fysisk hårdt arbejde at nå så vidt, men Blue var overbevist om nødvendigheden af sit forehavende og havde ikke i sinde at lade sig slå ud. "Don't let the bastards grind you down," sang han på en lille hjemmelavet melodi med slet hentydning til Mistænkte. Han nynnede og rykkede med skuldrende, gyngede frem og tilbage som i et groove, et rif til at kendetegne detektivhelten. Han åbnede den lille foldede papirstump og gav sig til at læse. Javel. "Der mangler tone, en - en melodi, en slags kendingsmelodi, en mere "hårdkogt og rå" tone, en mere voldsom..." mumlede Blue, da han var færdig med at læse, og slog ud med armen, ganske enkelt som i en afværge manøvre. Sådan. Så trak han opgivende på skuldrene. Mange ville være på plads og takke ham, hvis han fik afsluttet i tide. Men lige nu følte Blue sig uendeligt træt og tankerne ville ikke rigtigt lystre. Så betalte han for kaffen og gik hjem og ventede til det blev mørkt. Der var nu kun to timer til. Tekststumpen, der var blevet til et foldet brev, var blevet til et spor. Et spor, javel. og Blue lagde det tilbage i inderlommen på sin frakke.

Han gik tilbage og stod ved samme stoppested som tidligere på dagen. Nu var det mørkere og derfor vanskeligt at læse plakaten. Han stod og ventede ved muren og forsøgte ikke at tænke på noget specielt, men det var sgu' svært. Det var ufravigeligt. Mistænkte ville undre sig over mødets indhold og langsomt gå i den fælde Blue havde udtænkt. Jimmy Symes, Monty

Fegal, Basie Count, Gene Eldridge - Temptations, Benda Musicians, Gladys Knight & the Pips, Mischel Jackson 1958 - født i Gary, Indiana, startede med at optræde som seks-årig. Smokey Brew Robinson. Shorty Getz. Han vidste fan'ne godt hvad det drejede sig om og med en næsten sygelig perkfektionisme var Blue gået i gang med langsomt at ændre programmets taksonomi. Sagens natur trådte nu frem i nye lysende-skarpe begrebsdannelser. Konklusionen på det arbejde var Mistænkte. I den globale rekonstruktion, der lå forude havde Blue som måske den eneste set faren og lokaliseret Mistænkte som legitimt problemfelt tilgængeligt for detektivisk arbejde. Den indbyggede tidkode indeholdt alle svarene. Opklaringsarbejdet var blevet finansieret som de forgående. Ingen problemer i det. Det indledende arbejde var obligatorisk og voldte heller ikke Blue kvaler. Nu stod han ved det aftalte sted og ventede. Mistænkte ville da ikke komme *gående* imod han, som det skete tidligere og hvor Blue mirakuløst på kopernikansk vis havde undgået at blive genkendt. Men med *bussen!* Der ville således være tilskuere og vidner. En buschauffør, passagerer, måske politi, der som et lille kor ville kunne berette om det passerede, forklare sig overfor hinanden og besynge andre udenforstående og Blue ville derefter være tilfreds måske endog en lille smule stolt af sig selv. Der ville være lys fra blinkende-roterende lamper monteret på taget af automobiler i mange farver.

Blue så sig selv møde Mistænkte og langsomt afsløre trin for trin de afgørende argumenter, bevisets stilling og så ville Mistænkte skulle stå til ansvar og så ville - ja, hvad der så skulle ske var ikke et anliggende for Blue. Så tænkte han igen over det lille spor han havde samlet op og undrede sig over indholdet. Ikke fordi det betød noget, det morede kun Blue somme tider at opleve følelsen af tilværelsens lette ulidelighed i absolut forstand. Senere ville han så slå over i noget mere ordinært, muligvis som pianist i en bar han kendte i Brooklyn. Det var afgjort sidste job som skygge og privatdetektiv. Blue ville egentlig først være bokser, men havde haft svage øjenbryn. Han mistede for mange kampe på den konto. "Vidste De det?" Blue lå senere på sengen og bladrede i The Sporting News. "I en alder af otte var drengen dumpet ind i en kæmpe stor baseball stjerne og havde ingen blyant så han kunne få hans autograf. - siden da, var han aldrig igen fanget uden et skriveredskab." Som han siger i "Hvorfor helvede skrive?" "Hvis De altid har en blyant med Dem, snart vil De også snart begynde at benytte den." Blue læste videre og fandt at det ragede ham en skid. Han var faktisk skideligeglad, som en i helvede. Det var først meget senere Blue selv for alvor greb pennen.

"De syv årstider" af Blue Maximus - Det hallyoniske langvers. Første del. Orange Street, N.Y. U.S.A.

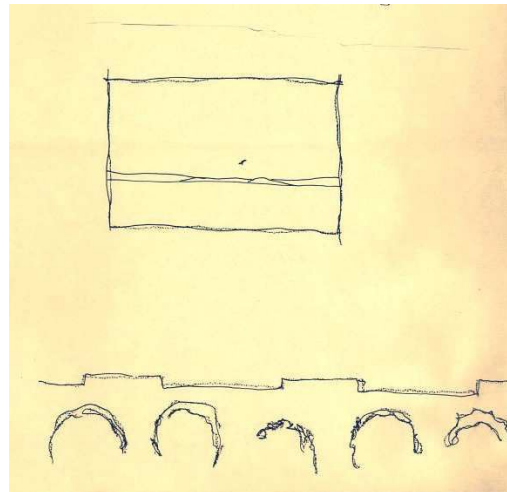
1. Indstigning: Det verdner! Et stridsskrift for afstemte kirkeklokker af overskydende ordstumper og stykker af uvidenskabelige modelrester efterladt udsvævende en sygelig

bleg vintermåne aften samlet op af spredte passerende; dog fortsat violvibrerende og abrikosduftende. Blue kom ind fra køkkenet og havde sat sig tilrette på sengen. Eller...

1.1. Blue, sagde jeg - lad mig tænke over det. Blue skrev i sin lille blå notesbog og kløede sig med pennen under næsen. Han fortsatte: Fortællingen om den store fabel blev sgu' aldrig før fremstillet i fortalt tid og kan som bekendt - Blue smilede stille hen for sig - skematisk set ikke beskrives hverken siddende eller stående - kun hastigt gummi-gående eller småløbende. Javel. Den erfares og opleves, af alt bevægeligt godt nok, og lader sig i og for sig ikke som noget rent umiddelbart observere, registrere eller aflæse som påtegn i det forhånden nærværende - kun, kun og kun som *konfabulerende mulighed* slet hen. Javel. Blue læste det kort igennem og syntes ikke rigtigt det gav nogen mening, men han lod det stå alligevel. Nuvel, min unge mand - jeg giver mig en smule. Blue kom til at tænke på Mr. Dark: ville han forstå det? Blue tænkte på hvad Mr. Dark muligvis kunne tænke på i dette øjeblik. Lad os sætte os på bænken i skyggen af det flinke blommetræ der borte i parken. Blue skrev hurtigt nu. Ser du på grund af fabelfortællingens vanetænkning og bevisets berusede bestilling - som en kaotisk blanding af nysgerrig vrøvle-filosofisk undren og berettiget juridisk tvivl - jah, en plausibel detektivisk beundring og nikkende indforstået antipati - åh, kan du ikke huske, jeg glemmer sgu' aldrig hvad var det nu han hed - Dark, White, Right, Wrong, Blackman, Stillman og *det gode spørgsmål*. Nu altså, muligvis tilfældigt lader sig rekonstruere. Sådan og sådan og sådan er det. Blue førte pennen hastigt ned over siden - som epokal-konstruktion - en ren, kort og koncis eventyr-konstrukt - in nuce! Glasagtigt ud af den indfoldede bio-dynamide og fortællingen om de fortløbendenummererede sider iterativt udbredt med genren som ren tildigtning. Det sidste syntes Blue var noget pjat, så han stregede det ud. Og dog.

1.3. Nuvel, den helt store fabelfortælling er - afbryd mig ikke! Blue blev igen heftig og begyndte at svede en lille smule i hænderne - lad mig blot tale ud. Blue havde rejst og lagde det lille blå hæfte fra sig og gik hen til vinduet og så tomt ud gennem ruden. Så gik han tilbage og begyndte igen: fra begyndelsen helt uden mistænkte, far og mor og søskende og andre arketyperiske gestalter fra det fortællelemæssige rollerepertoire, tidløs og stedløs, konstruktionsmæssigt sådan set som noget rent apriorisk fravær - noget uendeligt udstrakt i dybden af metaforen for nul og intet in-esse, slethen negeret, naturligvis. Og så er den sgu' ikke en gang dyb - men flad, tænkte Blue. Men den absolutte åndskonstruktion er jo i sidste instans - Blue lagde pennen fra og gned sine ømme tindinger - postuleret hypotetisk absolut fordi: man, det vil sige Blue og læseren, den kære læser, som skabende sin intentionelle virkelighed absolut intet kan fortælle om den og følgelig ikke på forhånd skabe den som noget planlagt tiltænkt. Og dog modsætningsvist nu kommer det også til dig og mig, jeg ser du nikker min fortrolige skygge med dit kønne krøllede hoved. Blue læste det skrevne igennem og lo stille. Godt nok. Men hvad nu? Hvad med Mr. Dark! Hvad havde han gang i? Perception af slet skrantende tanker som psykosemiotiske bio-temationer i indre dialog med monologen, som foran alt det i verden der verdner, fører frem til skeptikeren og den endelige konklusion og dom over tomatens farve. Afslutningen på valgets dikotomiske procesfortælling, det femtydige og tvetydige i dithyrambisk konflikt, ikke sandt! Blue var

nu selv ikke i tvivl. Formerne uden forskel og betydning? Bvard, Blue fnøs, han havde ikke glemt det store fravalg.

2.

Hjemme hos sig selv havde Blue først lagt sig på sin seng, men så havde han rejst sig og åbnet for vinduet, trukket en stol hen og satte sig og så ud gennem karmen. Der var ingenting at se. Kun en stor beskidt betonmur med en enkelt dryppende ventilationsmotor tøffende. Blue lod sig ikke slå ud, men sad eftertænksomt og så hen for sig. Der kom lidt luft ind gennem vinduet og det mærkede Blue i sit hår. Han lukkede øjnene og tænkte på den kommende Mrs. Blue. *Ikke* den kommende Mrs. Blue han havde mødt den gang han arbejdede nordpå for en mand ved navn Dark og pludseligt havde set den kommende Mrs. Blue i armene på en fremmed mand. Han havde set at hun havde set, og vidste og hun vidste at han vidste det. Han havde ikke søgt at skjule sig, og Blue syntes de gik videre indforstået-småfnisende med armene rundt om hinanden og lod først som om intet var sket. De havde set hinanden i øjnene og den kommende Mrs. Blue, var den forhenværende Mrs. Blue. Godt nok. Det skete med et skarpt stik i hjertet for Blue. Den var derfor den "nye" kommende Mrs. Blue Blue havde i tankerne, da han sad og røg en cigaret ved vinduet og så ud på en beskidte betonmur.

Begegnelsen, tænkte Blue og søgte at finde en engelsk oversættelse, så søgte han at finde en fransk og så en italiensk, så en persisk og arabisk og så videre indtil han vendte tilbage ved det tyske. Han sad og så ud på en beskidt betonmur og lyttede til en tøffende murren fra byen. Så vendte han tilbage til sagen og gennemtænkte det hele fra begyndelse til slut. Han forsøgte at imitere en gaben, men søvnen ville slet ikke komme. Det føltes som en evighed siden at han sidst havde sovet. Var den mand den kommende Mrs. Blue havde haft i armene den dag det fatale skete, ikke nu blevet identificeret og genkendt som værende Beckman blot forklædt som Mr. Dark, eller skulle denne muligvis være i besiddelse af en virkelig dobbeltgænger, når han besøgte bortforlovede kvinder for at samle stof til sine slibrige bøger. He, he, Blue følte sig ikke i tvivl. Han var ingen forbigået elsker, men ret skal være ret, ellers er det ikke retfærdigt.

Inden han gik ud havde Blue igen skiftet forklædning så han nu ikke længere spillede autist og indadvendt-astmatisk doktor. Han brød sig indledningsvis ikke om hatten, men den passede perfekt og da Blue så sig i spejlet på vej ud havde han set at det ville gå godt alt sammen. Han havde før spillet Nick Adams, kendte rollen ud og ind. Han sad og så ud på en beskidt betonmur og så rejste han sig. Da Mistænkte stod af bussen på det aftalte tidspunkt, havde han da heller ikke set andet end den glade journalist elev, der morsomt forsøgte at få ham i tale. Mistænkte så at sige lo og slog sig kort på maven med åbne hænder som for at undertrykke en endnu større latter. En optimistisk-klukkende latter, syntes Blue og følte sig opstemt til at forsøge sig videre med planen. Han gyngede tilbage fra tovene. Men så blev Blue ramt af Mistænkes nok berømte skrå selvbevidste øjne, hvor han fra omslaget kigger skævt, lumkst bedrevidende til siden ud mod læseren med et snu og overbærende og nedladende snavset-gult tobaks-smil. Som dog åbenbart kun Blue fandt nedværdigende. Blue tog Mistænkte ved albuen og førte denne hen mod muren foran stilladset og plakaten der hang kort bag

stoppestedet. De øvrige passagerer blev i bussen. Ingen andre stod af. Men det lagde Blue ikke i første omgang mærke til. Det var først senere at det gik op for Blue at det kunne have været katastrofalt for planen hvis det blev overset. Bussen fortsatte sin rute og Blue stod alene med Mistænkte.

Han var selv blevet sat op. Det var det første der slog Blue. Tankerne for vildt gennem ham. Forført af sin egen fantasi. Han tænkte på den gang han som Quinn havde oplevet noget tilsvarende. Han var sendt nordpå og var så selv blevet skygget og udspioneret. Og endnu en gang følte han stikket. Det tog dog ikke Blue mange sekunder at fatte situationens alvor, han havde muligvis igen taget fejl. Godt nok. Og med løft, ja en næsten overmenneskelig kraftindsats i tankevirksomhed kom Blue på den vanvittige ide at dreje sin hat, så skyggen pludselig vendte bagud. Blue vidste da, at han ikke havde tabt det hele endnu. De afgørende beviser ville falde stykke for stykke for stykke, på tid og sted som planlagt. Alle regler ville være overholdt, juridisk set ville forløbene falde som perler af en hidtil ukendt karat. Trilogiens regelsæt set fremstillet med hidtil ukendt gennemsigthed og skarphed og styrke og medmenneskelig varme og Blue kunne næsten ikke stoppe. Verdensfordoblende dobbelttænkning, tænkte Blue og gned sig under næsen med fingrene. Verstehen und Befindlichkeit. Så søgte Blue at finde et ord på engelsk der kunne anvendes, så et på fransk, så prøvede han norsk, så spansk og latin og vendte til sidst tilbage til det tyske.

“Jamen, er det ikke selve forfatteren Dennis Beckman,” var den åbning Blue ville anvende. Og Mistænkte ville straks afsløre sig selv. Forfatteren Dennis Beckman med en velbeslået bekendtskabskreds af yderst tvivlrådige elitære kvaliteter, vrængede Blue når han hjemme havde øvet sig på sin åbningslinie. En slimet-diffus gruppe læsere og alkoholiserede kokain-kritikere af middelmådige detektivessays af flimrende fimset pseudofilosofisk, krimi-fabulerende tone og tilsnit. En lummer parfumehandler på nedtur i New York. Og så ville det første bevis falde, tørt og præcist, sådan og sådan, og Mistænkte ville føle det første gys og snigende forståelse af, at noget større var under opsejling. Mistænkte ville ganske blive lammet. Og så skulle det vise sig om ikke Blue havde haft ret. ”Undskyld, må jeg få Deres autograf?” vrængede Blue irriteret.

Men en tanke plagede Blue og havde selv om han ikke ville indrømme det generet ham voldsomt i gennem nogen tid. Sæt han tog fejl. Var det nu også virkelig Dennis Beckman den kommende Mrs. Blue var set sammen med den gang nordpå, hvor han arbejde som Quinn og den kommende Mrs. Blue var pludselig blevet forhenværende. Den virkelige Beckman kunne muligvis sidde på et hotel mange kilometer borte, ja i et andet land. Og mødet ved bussen kunne let drejes til en undvigelse, der som en eksemplarisk retræteplan kunne afblæse hele operationen. Blue ville være blevet til grin om det blev kendt at han havde gjort sig selv til grin. Selv blandt kolleger ville man le højt eller i det mindste tale undvigende om ham. Det var nu ikke sandsynligt. Det var længe siden Blue havde været i forbindelse med Darks efterfølgere. Og storby-gorillaer, skumle kumpaner og bydels-lejesvende og almindelige skrumpehoveder. Blue ville gå fri. Javel. I løbet af

eftermiddagen havde den tvangstanke dog ramt ham, at han selv var også var fanget og afsløret og nu stod til endnu tyve års kedsomhed. Han drømte i øvrigt også natten før, at han styrtede op ad en brandtrappe, i stedet for nedad. Så gik det op for ham at han faldt ned ad en brandtrappe med hovedet først og så vågnede han. Men kort tid efter havde han glemt det hele igen. Sæt man havde gennemskuet ham.

Inden Blue lukkede døren bag sig på vej ud kom han i tanke om at han muligvis kunne have glemt noget. Han gik tilbage i lokalet og fandt det han søgte og lagde det i frakkelommen. 'Are you lonesome tonite', sang Blue og fortsatte hen mod elevatoren. Så fortsatte han med 'Lov-ve me tender' og på vej ud af elevatoren gled han over i 'Blue moon of Kentucky'. Blue forlod bygningen. Det var senere at Blue mistede det muntre musikalske udtryk og situationen for alvor gik op for ham og som en pludselig skyld ramte ham først over panden og næseryggen, så bly-tung i leveren, så han nær var segnet i gulvet. Han måtte kortvarigt ned på det ene knæ.

Så, så var det tid at fyre næste serie hårdtslående beviser af, sådan og sådan og sådan. Som om de forgående ikke havde været nok. Og Blue så sig måske lidt fortvivlet gribe i inderlommen og hive den medbragte genstand frem som han nær havde glemt og måtte tilbage i lokalet for at hente. Han satte den frækt op lige foran næsen på Mistænkte. Holdt den provokerende ind mod dennes næse. Hvorfor det forsat svimlede lidt for Blue kunne han ikke fatte. Men han var uklar i flere øjeblikke under mødet med Mistænkte. Blue skulle det senere vise sig at hedde, havde ikke studeret og forberedt sig på de dybe serier af underlødige leverstød, der tit i en tvekamp kan få så altafgørende betydning for udfaldet. Men nu holdt han beviset og Mistænkte ville afsløre sig. Sådan. "Undskyld mig, skulle det være muligt at få Deres autograf?" var den udgangsreplik Blue ville anvende når han afsluttende med åbne hænder slog ud med armene og symbolsk høfligt svagt bukkende trak sig baglæns og tilbage. Det sidste bevis ville slå Mistænkte ud, det vidste han, og en tilståelse ville være uundgåelig. Dennis Beckman ville afsløre sig selv om stor-løgner og serie-bedrager, der gennem masker af fiktivt farvede navne og forviklinger forfører sine læsere, tilegner sig pekuniære begunstigelser, der ikke tilkommer ham og tiltvinger sig kvindebekendtskaber. Ja, det var sådan. Muligvis endog ligefrem stjal og forfalskede dokumenter for at holde sine skrivende gangster-konkurrenter borte. Producent af fiktivt-snudskede kreative sandheder. Blue samlede hænderne beskyttende foran sig og søgte at rulle med slagene. Men han holdt ud.

"Vi ses vel igen, ikke sandt," var det sidste Mistænkte sagde vendt mod Blue. "De har udført Deres arbejde dygtigt. De har gjort Deres sager pænt." Han kluklo ikke mere, og det fandt Blue som et godt tegn på at han muligvis havde ramt noget rigtigt.

"Jeg ville blot tjene lidt flere penge. De ved hvordan man tjener en halvtredser."

2. Overgang og mellemstil: Til sagen selv! Javel. Fabeln om skæbnefortællingen vender sig nu indover og nedad sig selv. Ka' du se ikke det for dig - høps, halsbrækkende spring ingen tid til flaneri, ingen berøringsangst, det gælder selve spejlet der ikke kan slås itu - interaktionistisk symbolisme - vi maler numinøse farver over hele paletten som en strukturel orden afløst af små skred og afkald og andre pastelduftende sendebrev og stinkende slamflodstelegrammer. Årstiden har skiftet, du! Bladende falder hårdt fra træerne. Hvornår fanden i helvede var det vanviddet brød ud - ville man virkelig afskaffe selve den i-værende virkelighed. Hold da kæft, mand? Nu er de sgu' gået i gang med at forbedre virkeligheden og de værende! Huj, jeg erindrer en sag, en historie, de tredive heltes rejse! Som bio-beduiner i den hvide verden iført cementsko, veludviklede rekonvalescenser og sygeligt-blege licentiatiske orme historisk-velforberejede i livets usynlige skole, nu som selvmords-kandidater udi det slet sammenlignelige på vej ind i det usandsynliges poly-univers klædt på som Henry Merlins lærlinge; ja, ja en eftertragtet titel for en ny elites elite af fiktive rasmusmodsatte. Igen blev Blue en smule mismodig, som troede han ikke rigtigt på det han skrev. Det overmenneskelige, ak, alt for overmenneskelige, vrængede Blue. Nu har de fand' me i helvede også slået overmennesket ihjel! Blue måtte forhindre at der blev lavet ulykker med ham. Han havde ingenting, det vidste han. Han vidste ingenting, det vidste han. Han vidste at han ingenting havde. Alt, alt det vidste han. Og alligevel fortsatte han fremover.

2.1. Du husker nok, min fine Beckman, den uniformerede åndemanners intelligenshadende irrationalitet, magtens autistiske substrat og hævnens i det slet uendelige. Det må ikke glemmes! Aldrig! Javel. Sprogets pirrende vellyst og epifæmenologisk propagandistisk lidenskab forførende til mytisk spændings-tænkning på kanten af det utænkkelige, mistanken om det ikke-lineære og den virtuelt politisk opportunistisk-organiserede samtid. Så hvidt var det kommet. Populistisk og smagløs og kønsløst: denne kyniske instrumentelle evne til at vide uden vilje og egentligt ønske om at komme til kløgt og bevidsthed. Hvem og hvordan og hvorfor? Fiktivitets forfriskende konstrukt sødmefyldt over kanten - (biokultur indbagt og serveret som kulturbio) *løgnen* om den kontrollerede frisættelse - kun løgnene er jo sande, ikke sandt Blue! For slet ikke at nævne *de snu germanske vævere* - intelligensstestens store brødre og fætre og analysandens lystige autoritære faderskikkelse i hjertegribende naiv circumnavigerende tekstkybernetisk (det sidste stregede Blue ud) akademisk befamlende behandling - kom ind i kolben, i kontaktrummet anti-autoritære fallos, alternativt, kontant

afregning ved kassen bare røv ud i natten igen mødet blev tilbage i hulen evigt på kollisionskurs af egen selvforståelse på vej mod selvforgiftning - vertikale strækninger i rødt - horisontalt tematiseret i blå, violiner i hvirvler og der ud af, kampzonen udvides indover det surreale. Altså Blue, unge mand, vi skyr bestemt ingen drager, trapper forceres og døre slås ind, men hvem djævelen i helvede skal frelses. Betragt du blot et øjeblik, halløjsa, subjektet som du som læser af dette studerer og ikke studiets eller sagens genstand! – idiot, fjolsernes fjols, skøre menneske, besat af - ak,

altforovermenneskelig kærlighed og forstandsimmunitet, løfter dog atter bevidstheden op. Javel. Sådan og sådan. Var det typen, figur eller grund eller mønster eller maske, stof tager form, psykotisk egetliv på skyggeagtig lystvandring - eller blot et surt mavestød fra advokaten? Eller... Og dog, en skønne dag findes det vel, det perfekte i det uperfekte hvor to omtalte sagsparter, som modsatte operativer lige akkurat tingsligt arbejder sammen på trods af at de grundlæggende modsiges som i skånsom kærlighed som indre retfærdig al-barmhjertighed? Sådan. Attraktorflader mødes og et tredje opstår som indre og ydre fornuft og kærtegnsophævelse uden brækmiddel – du husker vel sidste sagsgennemgang? Blue var nu vred, rigtig vred, men vel også en smule bitter. Så levn da for en i helvede et trøstende ord - et løsen set fra falkens øje - som håbsomme famlende udviklingsrejsende om end som svækket inkarneret imitation mærkværdigt bevæget bare for læserens skyld som mulig bærer og præger af håb; mutant og simulant. Enhedsbekendelsens scientistiske i muntre brudte segl og uden yderligere egentlige bidrag til den afbrudte evolutionær-kybernetiske rejses fortsættelse. Nej, nej, nej, Blue, du må ikke være så vred og tåbelig. Og nu - endelig - som profeteret! Vi standser her og vandrer for en stund i indre eksil - intercapedo - der er blæst pause i fremstillingen, tilladt at pauseryge og træde af på naturens vegne. Javel. Blue skulle alligevel også selv på toilettet. Farvel til alt det tidligere, skæbner likvideres! Nuvel, blæren og tarmene lettet for tryk, lytter du stadig indad, kære læser, så er du parat til at forlade dette sidste efterår at skident ufrø og rådden-spirende indsigt baseret på evnen til at vide og forstå og forsone stort og småt, når det som skidt og snavs og støv hvirvles op i ansigtet. Blue vidste bedre.

3.

Pludselig stivnede han. Blue kunne ikke begribe hvad der var i vejen. På vej ud fra Cafeen hvor han drukket en kop kaffe og røget en cigaret slog det ham som et leverstød. Han fik snavs og skidt og lort blæst direkte op i ansigtet. Han rullede med overkroppen, væk fra Mistænkte. Og sendte nu kun små undersøgende jabs ind mod Mistænktes kæbe, som for at lukke munden på ham. Men stødene udefra tog til og Blue måtte lægge alle kræfter i for at dække sig. Charlie Bird, Miles Davis, Nick Adams, Holiday Jackson, der var bror til Michael, Blue kunne mange flere i den dur, men lige var hans tanker optaget af noget meget mere interessant. Han var på omgangshøjde rent rapporteringsmæssigt, det vidste han. Alt nødvendigt bevismateriale afleveret i tide. Der var kun den rene afventning af udfaldet som mellemårsag. Ventetiden og ensomheden var altid det værste, og det gjorde ham en smule urolig.

“Nej se, De mindede mig om en anden. Jeg syntes nok, De mindede mig om en anden.” Blue tog hånden afværgende op foran brystet, førte armen videre og tog sin hat af. Det virkede ulogisk, men finten fungerede. Mistænkte ville i næste passage modtage det afgørende slag. Ingen mulighed for rokade eller trække sig til neutralt hjørne.

“Jeg blev træt af at barbere mig hver dag,” sagde Mistænkte.

“Godaften, sagde De Deres navn var Quinn eller har jeg overhørt noget,” sagde Blue og fortsatte spøgen, legen med musen hvor katten synes at sukke af kedsomhed. Han følte sig ikke længere ramt så dybt og søgte da også at forcere tempo, men Mistænkte ville ikke frem. I hvert fald ikke lige nu. Blue prøvede igen – med tavshed.

”Har jeg truffet Dem før?” spurgte Mistænkte uden at fortrække en mine.

”Har vi ikke set hinanden før, Mr. Black” - “Sendte De ikke selv mappen med bevismaterialet til Forsyningskontoret, Mr. White.” Og så ville maskerne blive flået af. Sandheden om Beckman ville blive kendt. Javel. Faktizität in-seinem-sein, tænkte Blue og søgte at finde et engelsk ord, så søgte han at finde et spansk, så på sanskrit, så et indisk og så en japansk vending for så at ende igen ved det tyske.

“Hænger det sammen med overskægget?” ville Mistænkte gerne vide.

“Det er mig en glæde altid at hjælpe Dem, Mr. Dark. Hvad kan jeg tjene Dem med. Og samtidig – pudsigt nok - fungerer De for mig faktisk som en slags forsikring, et alibi.”

I stedet for at svare vendte Mistænkte sig for at gå. Dennis Beckman alias Mr. Dark skal dæl’me ikke undslippe, tænkte Blue og trak forsigtigt Mistænkte ved albuen hen under plakaten på muren der dækkede for indkørslen til en byggeplads der skjulte et kæmpestort mørkt stillads. Her i reflekserne fra lysene fra pladsen med stilladset ville det blive tydeliggjort, at Blue hele tiden havde haft ret i sine formodninger.

”Det er udmærket, sagde Blue smilende, der løber lidt ekstra på regningen. Godt nok. Lad os hellige os fremstillingen – sagens fremstilling, vel at mærke. Vi ses vel snart igen.”

Mistænkte nåede ikke at se det afgørende materiale før end han sank sammen og Blue skyndte sig væk. Blue kunne ikke forstå hvorfra den genstand var kommet som sad i brystet på Mistænkte. Blue trak frakken tættere op i halsen og kastede sig atter op i vindstødene, der hvirvlede skidt og snavs og støv op i hovedet på folk. Det føltes næsten som forsøgte nogen at ryste hovedet fra skuldrene. ”Det er sgu’ næsten orkan,” råbte han advarende og fjernede sig fra området. Med Mistænkte liggende sammenrullet næsten som en døende. Men Blue havde hørt det, som en hviskende usammenhængende sætning. ”Rapporten... Den må... Aldrig. Det er ligegyldigt... Det er bedst sådan.” Blue forsvandt lydløst. Atter skræede han over gaden og smuttede som en kat ind i Skov-Cafeen. Denne gang gemte han sig bag et bordene længst tilbage i lokalet og kaldte på servering. Blue tyggede længe på det stykke kød han havde fået udleveret, men fandt situationen helt i orden. Det var godt nok et stykke sejt kød og det tog Blue et stykke tid at blive færdig med måltidet. Så tyggede han af munden og gik hjem og ventede. Denne gang gik han først på toilettet, derpå satte han sig i den lune polstrede stol ved hovedgærdet af sengen under billedet. Herfra kunne han se en række små statuetter, en hel samling små guder og små gudinder i miniformat, li’ som forsamlede. Så var det han åbnede vinduet og så ud på en beskidt betonmur, stak hovedet ud og lyttede. Så hurtigt at Blue ikke havde set ham bevæge sig, drejede han omkring og en lille dødbringende revolver pegede mod Blue. Han lod til at have truffet sin beslutning. Men pludselig lod han revolveren forsvinde under sin højre armhule. Blue var forvirret. Blue ville tænde en cigaret og viste begge hænder frem, mens han fandt pakken, der var klemt og bøjet, og lighteren frem og lagde dem atter tilbage i frakkelommen. Blue sørgede for at Mistænkte kunne se hans fingre komme tomhændede op igen. Pakken havde været tom.

“Jeg ser De ikke er interesseret i revolveren,” Blue havde rejst sig op i fuld længde og så nu ned på Mistænkte. “De synes at vide god besked, min Herre. Det var blot for at give Dem en lille påmindelse. Det kunne let gå meget værre, De husker, Mr. Dark.” Blue lod som han røg og talte lavt og overdrevent forsigtigt med cigaretten hængende løst i mundvigen; uden at tage den ud, forsatte han samtalen. Der var kun kort tid tilbage. “Jeg prøver at gøre mit bedste,” var det eneste Blue kunne få frem. Så var det som hele grunden under Blue rystede. Han fik en ordentlig næsestyver. Og inden han opdagede det, føltes det som fik han han to mere rent på kæben. Han mistede kort fodfæstet og sank tilbage på hælene. Det var senere at Blue kom til at tænke på at han måske faktisk burde være faldet omkuld. Mange sagde det var en gåde, hvordan han havde overlevet nedsablingen og gik hovedrystende derfra. Blue havde slet ikke set opløbet af folk der havde samlet sig, efter at han havde råbt advarslen. Men da var det for sent: bussen var kørt! Aufgeschlossensein, tænkte Blue og søgte kort at finde en oversættelse på engelsk, så på fransk, længere nåede han ikke før han blev afbrudt.

Situationen udviklede sig nu til det eksemplarisk morsomme, og det var med nød at Blue fik forhøret til at glide. Han havde nu med tilbageholdt latter grebet hårdt fat i armen på Mistænkte og følte at ham med lethed kunne vride armene om på ryggen og smække et par håndjern på. Han kunne næsten ikke holde masken længere. Han havde kun kort tid tilbage til de sidste afgørende prøver. Dennis Beckman forklædt som Mr. Dark skulle ikke undslippe Blue. Blue slog en let tone an, som ønskede han at sige undskyld for noget. Den kommende Mrs. Blue og relationen til Mistænkte var stadig noget mudret og det forvirrede fortsat en hel del. Han havde arbejdet under navnet Quinn, og sagen var afsluttet for hans vedkommende. Han drejede tankerne ind på noget andet og koncentrerede sig, nu drejede det sig kun om sekunder. Han ville kende til relationen og afgøre om der var hold i anklagen, der havde ramt Blue så slemt den gang. Kun en snarrådig handling ville kunne redde ham. Så var det han kom på ideen med at vende sin hat. Nogen havde set ham gå væk, andre set ham løbe væk. Men intet var sandt, det vidste Blue. Det eneste Blue vidste på det tidspunkt, var at han var alene og Mistænkte sluppet bort. Han befandt sig igen stående nikkende med ansigtet ind mod muren med plakaten. Og skyggen på hatten vendte den forkerte vej. Og der sank han sammen. Det er er hvert fald hvad han blev fortalt senere da han vågnede. Det var lufttrykket der slog ham ud. Han var nok besvimet på grund at det skiftende lufttryk, fortalte man. Det ramte ham i leveren som et pistolskud. Han var af nogle hjælpsomme forbipasserende trukket over gaden og ind på Cafeen og der havde man givet ham et glas koldt vand at drikke. Midt i det hele vågnede Blue pludselig op og så det pinlige i situation og så var det at han skyndte sig ud og væk fra Cafeen. Han skyndte sig hjem og lagde sig på sengen, rejste sig og satte sig på en stol ved vinduet. Thomas Dorsey, Jimmy (the crack) Taylor, Charles Monk, Dan Overland, Billy Humphrey spillede kornet på flere albums, bl.a. et hvor også Holiday Jansson medvirkede. Ved flere koncertarrangementer så man Blue blandt publikum. "Må jeg ikke bede om Deres autograf," mumlede Blue hen for sig. De kan selv være en Mr. Dark, tænkte Blue. Værelset var ikke aflåst. Men snart faldt Blue i søvn og drømte han var på en dejlig strand. I hænderne holdt han et fotografiapparat og tog billeder af den smukke natur. Men det betød ikke noget, for han havde glemt det da han vågnede. Drømme har ingen mening, tænkte Blue. Kun navnene giver mening, ikke drømme. Auf-sich-zukommen, tænkte Blue og lod sig atter føre bort af søvnen. Så drømte han om en mand der stod af en bus og stødte hovedet ind i et vejskilt.

3. Nedstigning: Rejsen gennem natten. Max/Adam i seperativ bevægelse jorden set sort i syd. Famlende op og ned ad tidssnoren forsøget på at fjerne det natalte tvetydige, den

hindeagtige fugt af forvandlingsangst i transferens med det frygtfyldte i hverdagen tømt for konstrueret sikkerhed, fornuftmæssigt og med matematisk kalkulerbarhed gøres det af blod mudrede klart set gennem drømmeagtige landskaber af fysiologisk og hypnoid smerte og lyst. Javel. Mellemrummets tid på

vej væk fra occidenten - hvis du har tid, gamle dreng vil jeg også synge det for dig! Fortællingens genealogi i dimension. Ødipalt klonet i underverdenen sluppet fri af selvets skinformynderi - her kan alt ske der bevæger sig. De personlige skabelser af virkeligheden kanaliseret af de måder hin enkelte inklusiv vor læser med sine vandle fantasier foregriber de forventede hændelser betragtet som sikkerhedsradar og sikker base på baggrund af alt det forgående. Mistænksomt iscenesættende det italesatte. Det kan lyde fælt, desværre, med disse dybe labyrintiske tekst-katakomber, men ingen vej udenom, kun og kun durk gennem talen, teksten og tekstualiteten. Sådan og sådan. Kun få når frem uden fremmed hjælp. De første erfaringer med tanketabets tydning og betydning, den lille emotionelle død udløst af udfolderkontakten med det real-magiske, desillusioneret på en eller anden måde, tænkemaskinens selvstandsning, knæfaldet foran det store endelige momentant stærkt begrebet. Aha - eller oh, rædsel, der er kræfter større end hin enkelte! Summen er fortsat større end delene, sagde kællingen.

3.1. Fortællingen om sagens sande fremstilling udtrykker her næsten en slags længsel, meditation, vision, om du vil - kontemplativ tilbagetrækning til solbænkens kølige stilhed, selv giver jeg op. Vi skal søge hen over hovederne og bag om ryggen. Blue vidste ikke en gang rigtigt selv hvad det var han skrev. Shamanens tromme bum/bum/bum og andre lægelige dufte-forførende løfter. For at forstå verden når den verdner skal/må/bør den enkelte, som opdagende skeptisk detektiv først kontrollere sit eget liv som bekendt og på samme tid *overleve* som sig selv - identisk med alt omgivende levende som absolut situeret derværen, absolut ånd, førend den skabende bevidsthed kaster sig i lag med sagens specificitet og rette operative tekstuelle arkitektur, med enkeltfænomeners netværksdannelse uden lineær rekursiv kausalitet. Det ukendte dybtliggende inde i rejsens udtryk som generisk rolle i figuren/types/personen og konflikten, den indre drages mission som bærer og præger af den personlige kære læsers øhød, livsmyte og alverdens reflektmetafor-spejle og andre små skærm-trolde. Vi erkender alle disse verdners virkelighed - men vi gør det sgu' på hver vores måde, ja det er sgu' nydeligt.

3.1.1. Et oplevende/registrerende undertegnede, der beherskes af og omvendt behersker såvel ydre tingsverdener som de indre borge og slott, dale og floder af lysende asiatiske kirsebær. Sagde jeg ikke du skulle holde dig vågen, Blue. For helvede, det kan du ikke være bekendt. Og langt borte - det er atter sæson for nye bogkøb, langs kajerne - mytens æstetisering. Khidr på besøg, søgende sjælene bag forklædningerne. Så igen undskyld disse pludselige identitetsskift og bevægelser i udsigtspunktets berøring med kontaktfladens magnetisme, tråden lige i munden, jeg prøver igen. Fortsæt nu endelig selv den fortællende detektiviske rejse - det føles ret - prøv selv - med en let omskrivning - rejsen som en kurve, som en lang, pirrende hymne af angstfyldt processuelt sætningsopkast og topologisk ulegylp om det ledende subjekts smadring mod selve selvets grundessens! Det er vigtigt Blue, at du følger godt med. Simurghen, der skal vi hen. Har du lyst og mod, så følg med mig.

4.

Blue tænkte at det egentlig var længe siden han havde skrevet noget af betydning. Selvfølgelig havde han afleveret rapporter; i store konvolutter havde han med præcision fremsendt til aftalte adresse den fornødne dokumentation. Sider af detaljerede beskrivelser af Mistænkte færd og laden, fra morgen til aften, ja, selv under søvnen var Mistænkte blevet overvåget. Og aldrig havde Blue klumret så meget i det som nu. Men sidste rapport var blevet afsendt til Forsyningskontoret, også denne sag ville blive afsluttet. Og Blue følte sig fri. Udrulningen var ikke til at standse. Blue kunne læne sig tilbage og blot afvente det afsluttende punch. Gene Krupa, Lionel Hampton, Benny Goodman - you name it.

Sagen var for så vidt ganske enkelt den at Blue gennem sit arbejde nordpå for en mand ved navn Mr. Dark, var stødt ind den kommende Mrs. Blue i samvær med en anden mand og at denne anden mand var Dennis Beckman. Så vidt så godt. Det der plagede Blue var bare tanken om at hans sag for Mr. Dark ikke var en sag, men et påskud til at neutralisere ham, umyndiggøre ham, mens Mr. Dark kunne lyste sig med allerede forlovede yngre damer, heriblandt muligvis den kommende Mrs. Blue, muligvis mens hendes forlovede under navnet Quinn arbejdede på en sag nordpå og således var naturligt fraværende gennem længere tid. Og ikke nok med det: var det ikke hans rapporter der på mystisk vis dukkede op som fiktive forløb i Beckmans New York Trilogi. Man kan vel genkende sit eget sprog, gentog Blue gang på gang for sig selv. Blue tænkte på om Dark, der altså var Dennis Beckman - og det skulle jo nok vise sig - havde anvendt andre uvidende detektiver og ladet dem skygge og spionere mod hinanden og andre dobbeltgængere, for så bag efter, bag om deres rygge, hen over deres hoveder, at flytte rundt på tekster og paragrafer, ændre på tid og sted, ombytte navne, og så samle det til en bog, få den udgivet som detektivessay og tjene en helvedes masse penge på sit lyssky forehavende. Vidste Mr. Dark at han ikke var Quinn, men Blue, tænkte Blue. Sich-vor-weg-schon-sein-ist-als Sein-bei, tænkte Blue og ledte efter om han kunne finde en engelsk oversættelse, så en tyrkisk og en spansk, indtil han vendte tilbage til det tyske. Blue sad ved vinduet og kiggede mat hen for sig, udenfor kunne han se en beskidt betonmur og at det var ved at blive mørkt og at tiden nærmede sig. Han kiggede på sit ur.

Han gjorde ikke flere notater og optegnelser. Det arbejde var afgjort afsluttet. Derfor undrede det Blue at han havde fundet brevstumpen fra plakaten i frakkelommen. Ikke fordi det betød noget. Han tog sedlen op fra frakken, foldede den ud igen og betragtede den indgående. Alle kasser med sagsmateriale og dokumenter var forlængst sendt bort, værelset var ikke længere låst og Blue var fri. Derfor undrede det Blue at han ubevidst for sig selv havde fyldt sin frakkelomme med materialestof fra lokationen. Han var selv dukket op på mødestedet timer før det var aftalt. Det vidste han godt. Men var det for at sikre sig stedet eksistens og sikre autenciteten af sit forehavende. Stedet var blevet inspiceret med en forbløffende hastighed. Blue indprentede sig nøje stoppestedets beskaffenhed og geografi. Et skilt, en kantsten, et fortov, en hegn der skjulte en betonmur og en byggeplads der

skjulte et kæmpe stillads. En plakat med en trompet. Alt var som affotograferet i hans hjerne. Det var som en scene i en film han kunne vise for sig selv igen og igen og igen.

Var han selv et produkt af Mr. Dark, tænkte Blue forvirret. Er der i virkeligheden ikke tale om historien om det skabte, der vender sig mod skaberen af historien - måske, det kan tænkes. Men hvis Dennis Beckman ikke bare lignede, men faktisk var identisk med den Mr. Dark han havde arbejdet for oppe nordpå i Vermont, Dennis Beckman forklædt som Mr. Dark, kunne det så ikke være muligt at Mr. Dark, jeg mener, Dennis Beckman kunne så ikke også forklæde sig som Mr. Dark. Blue vrøvlede videre. Javel. Den anden mand som Blue havde mødt var Beckman, den kendte forfatter. Mr. Dark var først senere blevet ført sammen som værende identisk med denne Beckman. Det var sket under det kæmpe overvågnings- og detektivarbejde Blue havde ydet, mens han arbejdede nordpå på at sag for en mand pudsigt nok ved navn Mr. Dark.

Umiddelbart havde der ikke været nogle ydre fysiske tegn der kunne knytte dem sammen. Den ene virkede kortere end den anden, og den anden lidt tykkere end den første. De bar begge hat og briller og trenchcoat. Og det var her Blue så ligheden. De var begge maskerede og bag maskerne kunne personen godt være den samme. Den eneste måde at afsløre den narrestreg på ville være at få dem til at afsløre deres tilstedeværelse på to forskellige lokationer samtidig. Situeret bevisførelse, fortalte Blue sig selv når han tænkte på det. Og så rullede planen og i den indgik et møde med Mistænkte på aftalte bestemmelsessted, hvor Blue ville møde Mistænkte. Og samtidig - og her kommer så pointen - Blue ville modtage et telefon opkald hvor det ville blive afsløret og der virkelig var tale om to forskellige, muligvis endog en tredje, eller der vitterligt var tale om en og samme skurkestreg fra en og samme person.

Blue greb fat i Mistænktes underarm og trak ham væk fra kantstenen hen mod plakaten på hegnet. Mistænkte fulgte med uden modstand, snarere syntes han at finde morsomt at blive kontaktet og tiltalt af Blue. Var det Mr. Dark eller Dennis Beckman at Blue havde fat i? Blue søgte desperat efter en måde slagfærdigt at få serveret sin næste serie af beviser og måtte vente et kort øjeblik før han igen øjnene en åbning.

“Har De øvet Dem på den tale længe?” spurgte Mistænkte.

“Hør her, kammerat,” Mistænktes stemme lød nu næsten bebrejdende, “De må se at tage ved lære, hvis De vil have en finger med i spillet. Pengeafpresning er et grimt ord, det antyder noget ubehageligt.”

“Lad os få en ende på den her sag. Hvornår, hvor og hvordan og hvorfor? Jeg kunne godt lide at vide, hvad De taler om,” sagde Blue sagte.

Mistænkte rystede opgivende på hovedet, men sagde ikke noget. Blue blev på en gang vred og en smule ked af det. Troede Mistænkte virkelig at han havde gjort sit arbejde for penge. Eller af sentimentalitet for den sags skyld. Ret skal være ret, ellers er livet ikke retfærdigt. Hvis han var selv faktisk var blevet skygget og udspioneret af Mr. Dark eller en anden af Beckmans

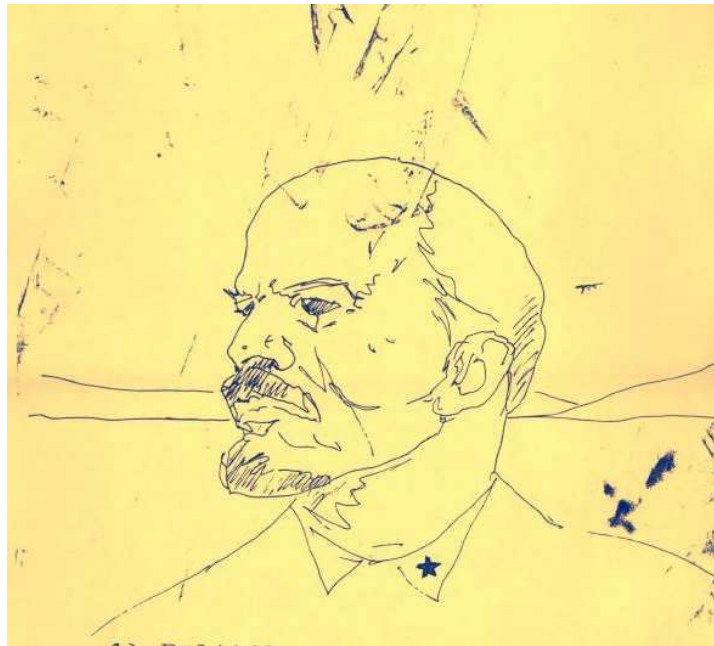
forklædninger, ville han have en forklaring og den skulle eddermæl' me være god. Følelsen af at være tilsidesat og udnyttet, umyndiggjort plagede stadigvæk Blue en del, også selv om han ikke ville anerkende det som eksistentiale hos sig selv.

“Bor de her i nærheden?” ville Blue gerne vide.

“Det var Dem der ringede mig op i går, ikke sandt, kammerat,” lød det stille fra Mistænkte.

“Hvorfor skulle jeg have ringet Dem op?” spurgte Blue. Blue holdt fortsat fast i underarmen på Mistænkte og søgte at se vedkommende koldt ind i øjnene.

4. Overgang: Undervejs, javel, nye deskriptive-struktioner, enhedsbekenderen konfronteres enhedsbekendelsen, de fimsede gelærte, perfide præsters og rådne skriftkloges, de vamble politiske neologismers mareridt, bedragerne langs slamfloden, den forvaltede instrumentelle verden, det autistiske samfund som forkastning og manipulativ bagvaskelse - ingen, jeg gentager, absolut ingen kommer i mål. Vi er alle bedragne bedrager. O, blændværk, det er en dejlig årstid, blå i vest, og uskyldig vilje, depersonaliseret utroskab. Blue/Max/Noah, gamle blotter, fortæl du nu selv om den gang, du som selv-transformativ personlighed uden egentlige egenskaber bevægede dig ind i virkelighedens realiteter tyndtsejlende det indre amniotiske ocean. Beret om seperations-, berørings-, regressionsangsten og lyst-smerten ved at gennembyrde personlige sløromhindringer og ekspansivt opsøge nyt land uden flossede begrænsninger - men gør det for helvede kort! Ho, til skibene! Har jeg ikke sagt at de til dato kendte litterære asketiske hvide discipliner intet hjælper som mildnende instrumenter i perforeringen af denne lukkede din horisont antaget som et fundamentalt sidste forsvar af ren tvangsforestilling - det onde fraspaltet det ækle. Sådan!

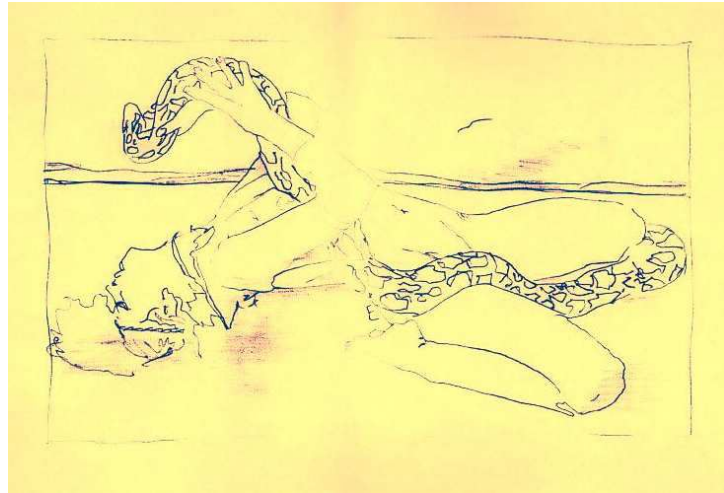
4.1. Nuvel - på trods af al den snak, ja, ja, frem og tilbage, jeg bliver også selv en gang i mellem forvirret; jeg husker selv en gang som gammel associationshader for længe siden for enden af gangen, der var en gang, og for enden af den gang var der en dør og bag ved den dør var der en anden gang, hvor vi alligevel (min smukke) i en absolut sfære af evigt-udvidende kosmisk selvsikkerhed gik fra hinanden uden at bryde, vi to. Sådan. Tærskel efter tærskel ophæves, de indre slør danses bort i takt med at ord barbarisk trækkes ud af teksten, læg nu øret til min mund – og fortsæt i øvrigt selv rækken - disse korte ridt mellem vagtbålene, retningen modsat de fremrullende katastrofer - slagets uundgåelighed set fra bjergsiden. Hjemme hos sig selv havde Blue først lagt sig på sin seng, men så havde han rejst sig og åbnet for vinduet, trukket en stol hen og satte sig og så ud gennem karmen. Der var ingenting at se. Kun en stor beskidt

betonmur med en enkelt dryppende ventilationsmotor tøffende. Har man forstået mig, hvislede Blue ud mellem tænderne. Blue fortsatte nu atter sit skribleri fuld af iver og energi - kan to tanker

overhovedet -
rekapitulerende - på samme tid tænkes baglæns og forlæns og stadig forstås under tryk? Sådan og sådan. Hvem i helvede stjæler ordene? Hvor bliver det tænkte af? Hvem tager del i min hjernes aktiviteter? Nej, nej. Se dog hvilken kraftidiot. Hvad bestiller jeg her? Og hvad dølen er det?

Påbegyndes de dokumentar detektiviske/biografiske rejsefortællinger ikke her

endnu en gang lige foran næsen på læserens selvovervågning artikuleret gennem fabelfortællingen - om end modsat dens natur - i form af tanker, der som krydsklip ses samtalende mellem to ikke eksisterende skygge-gængere med den oplyste tredje som aktiv lytter og listig manipulator - de etnocentriske burmænd og kultens produktion af nyttige jubelidioter - jo, jo, javel, det er forbudt at improvisere i det nødvendiges teater - *realiteternes Babylon*. Javel! Ofte efter en længere samtale bliver selv den dumme klog! Blue smilede. Ville man forstå det? Ville man forstå ham? Javel. Forstår du selv, hvad du mener, Blue? Det mente Blue selvom han godt nok ikke rigtigt vidste hvad det var han skrev.

5.

Svindlen må ophøre, tænkte Blue. Beckman bør afsløres som den platugle og den sjuft han er. Blue var optaget af ikke at give op. I lang tid mens han arbejdede på sagen nordpå under navnet Quinn var den tanke kommet til ham at noget var galt. Årsagen til alverdens løgn og bedrag kunne henføres under begrebet: *Manden Beckman*. Sagens opklaring bestod simpelthen i at tilbageføre de fiktive dæksnavne Beckman benyttede i sine forklædninger til de egentlige - ganske enkelt. Der opstod af netværk og et system, en taksonomi og ikke nok med det! - en, en sig ganske skræmmende selvreproducerende fortælle-modelmaskine, således at tingene og fortællingerne ville kunne køre af sig selv, langt, langt ud i fremtiden ganske uden indblanding fra nogen øvrighed. Godt nok. Genkomsten af det evigt platte. Sådan. Ja, sådan må det være. Et fiktivt mord havde fundet sted. Godt nok! Blue undrede sig, sagen optog ham og han forsømte at holde kontakt med den kommende Mrs. Blue. Men han glemte hende ikke. Hun var hos ham under hele opklaringsarbejdet nordpå, indtil den dag de mødtes. Blue var veget væk fra sin rute og det var muligvis årsag til sammenstødet. Det stak i hjertet på Blue når han sådan tænkte på den forhenværende kommende Mrs. Blue. Løgn og fordærv, tænkte Blue, han var gået ud i det lille lukaf der tjente som køkken. Der lå en del tomme whiskyflasker på gulvet i hjørnet, så Blue åbnede køleskabet og her fandt han i en enkelt øl - en tysk Wahrsteiner! Sådan. Godt nok. Blue mærkede efter om den var tilstrækkelig kold. Men selv om den var varm ville han nok have drukket den alligevel. Han åbnede skabet over vasken og fandt et rent glas og satte sig ind i stolen ved vinduet og så ud. Han skød tanken om den forhenværende Mrs. Blue fra sig, om end med besvær. Beckman var i sandhed i hård negl, fagets måske dygtigste og snu og fræk som bare satan i helvede.

Blue lænede sig frem og hviskede Mistænkte i øret.

“Fortæl mig hvad De ved,” sagde han for at vinde tid.

“Godt lad os komme til sagen.”

“Hvad går svindlen ud på?”

“Hør her, kammerat, hvis jeg skal spytte ud, må De også gøre rent bord.”

Træt og ør i hovedet havde Blue på sit værelse smidt sig på sengen og lå og bladrede i nogle kulørte magasiner. Moses fantastiske vandring, læste Blue. *Manden Moses!* ”Følg med på denne historisk interessante rejse, hvor vi følger en del af Moses vej fra Rødehavet til det Døde Hav,” læste Blue. Blue overvejede om det var noget for ham, måske, muligvis, det ku' tænkes, når det hele var overstået så ville Blue ud og se noget mere af verden inden den verdnede af. Blue ville i følge teksten komme til at se smukke ørkenlandskaber, komme tæt på nogle af biblens store begivenheder og stifte bekendtskab med en spændende kultur. I Moses fodspor! Javel. Hvorfor ikke? Blue havde jo skygget så mange.

Første dag ville han ankomme, men straks fortsætte med bus til hotellet. Anden dag ville blive indledt på smukkeste vis med en halvdags tur til en af

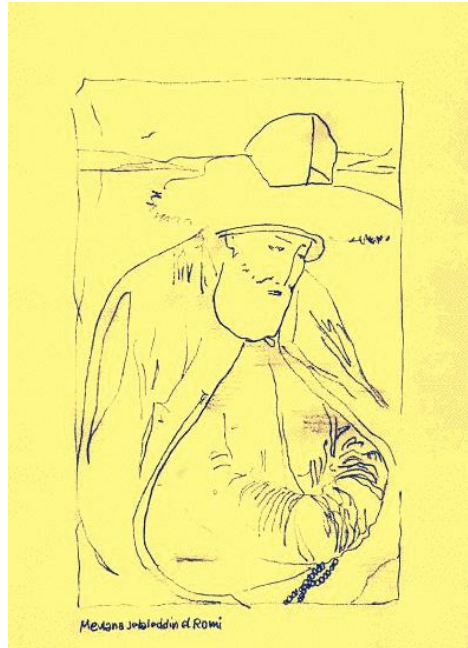
halvøens farverige slugter. Blue ville køre gennem flotte bjerglandskaber, med nøgne røde bjerge liggende som en kulisse i baggrunden langs vandet. Solens stråler ville give et helt fantastisk farvespil i havet og på bjergene. Tredje dag ville Blue fortsætte med speedbåd til en ny ferieby og derfra videre til en forsvunden by, som ville være meget spændende at udforske, men det skulle nu vente til den efterfølgende dag. Fjerde dag ville der vente Blue en fascinerende oplevelse, byen der havde været forsvundet havde eksisteret i over 2000 år - muligvis mere! Blue ville gå gennem de omkransende bjerge, følge en smal klippeslugt og så pludselig stå midt i den forsvundne by. En imponerende velbevaret by der ville ligge som en fæstning hugget ind i klipperne. Blue ville helt klart opleve det som turens højdepunkt og ville mættet af indtryk efter en hel dag i den forsvundne by blive kørt retur til hotellet. Femte dag ville Blue blive transporteret til en ny by og undervejs ville han besøge en næsten usynlig ørkenby, hvor de vindformede bjerge rejser sig fra den flade ørken og står som vagter ved en gammel karavanerute til Østen. Blue gned sig under næsen og trak forsigtigt prøvende i den. Sjette dag skulle Blue tidligt op for at få den smukke solopgang over ørkenen at se. Efter Moses flugt fra Egypten boede han i området i fyrré år indtil han ved den brændende busk fik den første åbenbaring. Turen som Blue ville følge skulle efter sigende være den samme som Moses gik ad, da han i en åbenbaring på toppen af bjerget modtog tavlerne med de ti bud. Vel nede igen ville Blue besøge et kloster som stammede tilbage fra det sjette-århundrede og ville være meget velbevaret. Om eftermiddagen skulle der ikke ske noget, eftermiddagen var til fri disposition. Også syvende dag ville være til fri disposition med gode muligheder for at slappe af ved havet eller udforske byen eller omegnen på egen hånd. Ottende dag ville Blue mættet af indtryk fra en historisk interessant rundrejse indlede sin hjemrejse fra lufthavnen. Blue skulle huske at der ville være mulighed for at forlænge rejsen med en uge mere. Prisen ville være inklusive alle overnatninger og halvpension. En berigende rejse i en spændende kultur med gode dykkermuligheder og meget børnevenlig.

Blue tog sig igen til næsen. Den gjorde ikke så ondt mere. Og bulen i panden var også næsten umærkelig. Han var ramlet ind i busskiltet da han stod af bussen. Javel. Ja, han var ganske enkelt - nåja, havde ramlet panden lige ind i opstanderen med skiltet: busstop. De andre passagerer havde ikke mærket noget. Blue var bare slået næsten bevidstløs, han havde svajet lidt i knæene og trukket sig over mod muren ved byggepladsen med stilladset. Uden at se sig for var han stået af ved stoppestedet og havde knaldet panden ind i en lodret jernstang og havde der set sol og måne og alle stjernerne. Han havde taget sig forsigtigt til næsen, som for at mærke om den var trykket skæv eller brækket, men der var heller ikke noget blod på fingrene at se. Døren til bussen lukkede sig bag ham og lyden af en stor motor blussede op. Bussen fortsatte.

5. Opstigning: I porten. Mødet med den spirituelle forsamling - Den femte årstid. Universet, verden og det reelt virkelige, som karakterprægende værenskoder på brystet

om halsen bare et stykke rav. Hør selv dalenes blomme-filtrede torden og den frygtede torritentielle regn – katastrofografisk alting skifter Blue. Javist. Er det ikke enestående? Max/Moses og i sprækken - det tredje øje skyggende!

5.1. Jo, jo, det lille fortællende allerførste som allersidste jeg udstyres, som med cykelbud en fortælleidentitet et jeg selv og et mig selv, en rolle og tro mig en ud af munden talende persona pålimet mønster og maskerede skrækhjelme, figur og grund, krop og bevægelse osv. Sådan. Jeg og jeg, som en lille munter forsker og detektiv, fornemt opdraget, grebet af selvaktualisering opslugt af den indlagte personlige sjæls guds slangeagtige vision omsat til mission omsat her på jorden ned fra bjerget fra det egentlige de gamle vises sten som gyngende grund og forvirrende fundering. Noget i den retning, tænkte Blue. Gud er død, hørte du, og nu har de sgu' også slået overmennesket ihjel. Mennesket er ikke længere ophav eller subjekt. Intentionaliteten borte. Er du rigtig klog, Blue, hvad er det du tænker og siger? Hvad giver du igen, katekseret og pirret fatter du fortsat intet af hele det betagende ret foran dig - her er der fortsat ingen deres udsendte og mellemspill af skjulte og forklædte protagonister. Forbløffelsen er min over det fortykkede mørke med de mange glimtlyn og den grundrystende torden målløs over usikkerhedens fremtid, som nu også hviler over dig og dine. Hvad så i helvede med naturpagten! Ser du, Blue, fortællingens fremstilling til skrift levner her ingen spor. Sagen selv kan ikke selv finde retning - kun kultisk konspiration som trædesten. Jovist. Vi nærmer os sært nok på dette sted ganske rigtigt det skaldede stedets ingenting - Abyss, hvor bevidstheden forlader sig selv, ubevidst essentielt, godt nok - det mentalt elusives pointe for at snige sig om ved egen kraft; det egoopererende i dit eget indre i formændring, metamorfysisk og mumletekstens hvide huller hvirvlende indad til pastoral ambulancekørsel, neodans og æselmusik mod det nyskabte ud af det der selv lige var nyskabt. Troede du urscenen det var noget, der hovsa kom af sig selv? Ak og ve - de sidste mennesker, disse sidste mennesker, membottes på turistklasse, over hovedet en gigantisk blytung konsensustrance som paraply – den indre integrale landsby, N.Y., N. Y. - U.S.A. Ka'pow, Blue sad og langede ud i luften med den ene arm, som forsøgte han at ramme nogen.

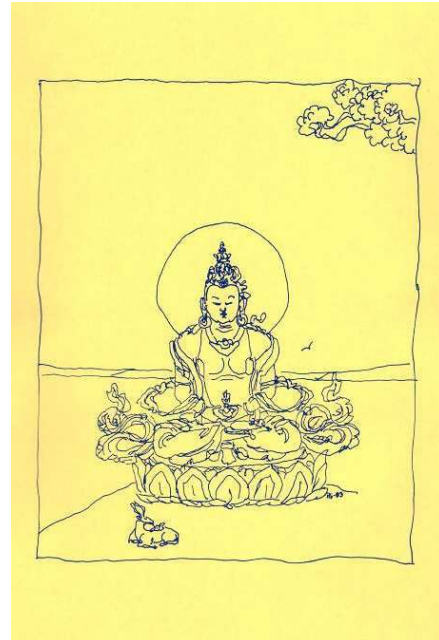

5.2. Jamen, hviler verden ikke på ryggen af en skildpadde orientalt versioneret som det tomme rums absolutte fundament? Sådan og sådan og sådan. Hele vejen op, hele vejen ned, jvf. her de permanent-hjemløse storbytudende kriminal-poetiske vækkelser: "Bare enden på fortællingen bærer inspirationen til den næste begyndelse så er der da håb forude!" Øv, bøv og tre gange øv, bøv. Så, nu har jeg glemt det igen, gamle dreng, det er også sgu' lige meget; ser du, selve søgsmålet set i sigtelinien fra en stor blå-grøn urmarine leviterende universelt i galaksen - høps! Øllet havde gjort sit indtryk og fik Blue til at bøvse let, men han lod sig ikke distrahere. Han skrev videre som i en halvbrandert. Bøvsen som indlagt medmenneskelighed, struktur-tænkende, fremtvinger nye spor, i nye hvirvelpassager lader intet vente på sig, hvor trist, men heldigt - et à propos - som desværre blot er at se som et simpelt stykke sumpræ på tryk i en svært overdramatiseret tekst kannibalerende på det absolutte nu - også dette skrift skrifter! Jeg tillader mig - udtænkte Blue, alligevel, eller bedre - som alene opfinder af den poststabiliserede

harmoni følgende: som lyder: hvert varmblodigt kreatur har som tanke en selvskabt solkonstrukt, metaforisk introjekteret i sig selv en barmhjertighedens sol, vel at mærke uden at blinke. Hvad er dog stadig blomster og blade, grene og frugter, stamme og rod, bær og buske og - og abrikoser herefter, som om hjertet i farvernes atom ikke fortsat bankede, ingen vil betvivle det, Blue? Blue skulle til at række ud efter glasset, men nu var det tomt.

5.2.1. Jeg betror dig en dag vil samme lys også penetrere det mælkede slør som skjuler dig og dine. Jovist - sælsomt er der ingen der har fortalt dig noget. Kun lyder det uforkammet-mimrende fra de indskibede uforløste efterabere i hvide kjortler: hvis du accepterer at du tænker dig om udenfor det regelsatte, lille ven - jeg ved det er vanskeligt, fangsten af smerten i ensomheden og kedsomheden - får du adgang til næste gådespørgsmål - angstintensitetstolerancen op, lille ven, inden du betræder næste livsstadie: de røde lampers stræder, den store formidable middag ventende, frygt ikke din næste. Kors i røven.

Kan du ikke klø mig lidt på ryggen? Blue og hånden førte med store flotte bevægelser pennen hen over siden og bogstaver blev til ord, ordene blev til sætninger, sætningerne blev til...lyt, Lyt, *LYT*, hører du ikke også pludselig fuglene som forsamlede. Jovist. Forsvindingens dal o, ironiens sjældne blomst - Blue følte at nu rablede det da for ham, men han tog sig straks sammen. Følgelig, et smerteligt tillykke med trilogien og læseren og med det fortykkede mørkes dybsorte mangfoldighed, der er *uhud* fortsat intet at fortælle angående de evigt rullende reguleringskatastrofer, den der ved, ved fortsat ikke som bekendt! Nej, jeg ser nu tydeligt, hvad jeg ikke så tidligere - hvis jeg da ikke tager fejl; satirens morale; levantisk fe- og drømmeagtigt tager filterbegreberne for udslusning fat bag din sortblå blanke pande lader du bag dig - på din rejse ud i det frit fortsatte og andre stationer fra arkaisk ritual til senromantik. Tillad mig at spørge om noget pænt, Blue? Du behøver ikke svare mig: Er Beckman og læseren fortsat alene sammen med mig og mine to navne.

6.

Blue oplevede at han udviste stor modvilje mod tomme rum. To dage tidligere havde Blue afsendt den sidste forseglede rapport til Dark og var så begyndt oprydningen og rengøringen af værelset. Kasser og konvolutter med optegnelser og dokumentation var blevet afhentet af en gul hyrevogn og kørt bort. Poser med tøj anvendt til de forklædninger Blue benyttede, var lagt i affaldscontainer og sendt til destruktion. Blue så sig om i sit værelse. Der var et pænt tæppe på gulvet, et skrivebord og tre arkivskabe, der nu stod tomme. Der var en telefon på skrivebordet, men den virkede ikke, stikket var trukket ud. Der var også en brevkurv, men der var ingen breve i kurven. Blue gik gennem lokalet - kastede et blik rundt i lejligheden, som nemt kunne overskues under eet, idet den kun bestod af et enkelt rum. Der var ryddet op overalt, han havde været meget omhyggelig med ikke at efterlade spor. Som privatdetektiv var det vigtigt at samle og ordne spor, men ligeså vigtigt var det af sløre spor. Når Blue dagen efter det afgørende møde med Mistænkte ville forlade sit hjem i Orange Street var det for altid og absolut intet tilbage i lejligheden ville kunne føres tilbage til Daniel Quinn, intet ville kunne sætte Blue og det forestående i forbindelse med hinanden. Arbejdet for Dark havde lært ham ikke så lidt. Blandt andet at hvirvle støv og skidt og lort op i ansigtet på folk så at de ikke anede hvad der foregik.

Rummet var tomt og Blue trak en stol hen til vinduet, åbnede det og satte sig på stolen og tænkte sig om. Han tænkte på sagen, på sig selv og sin rolle, på samfundet og verden udenfor. På planeten jorden, der som en skimmelost svævede gennem universets uendelighed. Blue var blandt andet efterhånden nået frem til den erkendelse af at hans følelser, f.eks. angst eller hævn, blev udløst af Blues egen opfattelse af noget angstfremkaldende - eller hævnfremkaldende. Han var ked af det, fordi han græd, følte skræk, fordi han rystede - følte kærlighed, fordi han... "Man bliver sig selv gennem arbejde og kamp for anerkendelse. Man bliver sig selv gennem formningen af sin verden," mente Blue. Han vendte tilbage til sin plan og gennemtænkte den på ny fra begyndelse til slut. Blue fandt ingen huller.

Det var en tilfældig bekendt af Blue, der bragte Blue delvist på sporet. Vedkommende anbefalede Blue at læse Beckmans N.Y. Trilogi. Vedkommende var en stor fan og anbefalede det som ideel og let ferielæsning. Blue gabte men blev alligevel nogenlunde underholdt i flere dage. Figureerne var stærke selvom historierne havde en tendens til at løbe ud af en tangent som ikke altid fungerede. Mødet mellem forfatteren og offeret som opdager, fortælleren og den mistænkte førte for eksempel ofte til en lang kedelig genfortælling af handlingen og en konfabulerende opremsning af banaliteter. Sådan og sådan. Genkomsten af det evigt platte. Javel. Man fik at vide at det hele er noget lort og han har sgu' ret, tænkte Blue, efter at have læst den noget detaillerede fremstilling et par gange. Blue havde egentlig aldrig læst ret meget, andet end aviser og blade en gang imellem og så i ny og næ en eventyrbog da han var dreng. En gang havde han købt et eksemplar *Livet I skovene* af Thoreau og havde efter nogle koldstarter arbejdet sig ind i teksten og der i - jeg tror det var tredje kapitel - fundet en

maksime han mente at kunne benytte i sit arbejde. Knebet bestod i at fare langsomt frem - ganske enkelt. Men det sagde Blue noget. Og det var denne læreregel, der havde muliggjort det for Blue at opklare den foreliggende sag så relativt nemt på trods af sagens kompleksitet. Beckman var en kendt mester i at skjule spor, gemme sig, blive borte og det var den langsomme, minutiøse afdækning og rekonstruktion af forklædninger og navne, forbindelser mellem forklædninger og navne, der satte Blue i stand med så stor præcision at blotlægge forløbene og deres indbyrdes sammenhæng og nå frem til sit resultat. Blue ville ikke hævne sig. Det lå ham fjernt at trække sine egne personlige følelser ind i sit arbejde. Derfor var sagen han havde arbejdet på oppe nordpå for Mr. Dark også forlængst afsluttet. Den sidste rapport afleveret. Rapporten havde lignet alle de foregående på nær visse undtagelser Blue havde måttet vedstå på grund af de konsekvenser de nære forbindelser, der var kommet til syne mellem Mr. Dark og Beckman under afdækningen. Alt hvad Blue havde overdraget Dark af dokumentation og forklaring var jo kommet Beckman i hænde. Beckman vidste alt om Blue - dog ikke at Blue var Blue, men at han hed Quinn. Dark kendte således kun den privatdetektiv han havde fået sat på Stillman-sagen under navnet Quinn. Dark vidste ikke at Blue var Quinn. Beckman vidste ikke at Blue var Quinn, der jo kun midlertidigt havde optrådt som privatdetektiven Beckman. Og det gav Blue et forspring, mente han. Blue anså det fortsat for usandsynligt at han var gennemskuet. At Mistænkte havde været på mødestedet otte timer før det aftalte tidspunkt måtte bero på en ren tilfældighed. Med mindre han tog fejl.

“Rend mig i røven,” råbte Blue pludselig ud i rummet henvendt til ingen. Han havde rejst sig fra stolen ved vinduet og gik lidt uroligt frem og tilbage inden han standsede ved stolen igen og satte sig.

“Dig, dit rådne æg!” havde hun sagt til ham. ”Det er lige hvad du er, et råddent æg!” og så var det hun havde viklet armen fri af sin ledsagers arm og var begyndt at hamre Blue i brystet med næverne. Hun skreg alle mulige ukvemsord ind i ansigtet på ham, anklagede ham for den ene infame forbrydelse efter den anden. Helt urimeligt. Blue havde bare stået og mumlet hendes navn igen og igen. ”Sådan, lille skat, sådan, rolig, rolig.” Han havde forsøgt at skelne mellem det vilde dyr der pludselig havde angrebet ham og den kvinde han elskede. Den anden mand fik standset optrinet og førte den grædende, forhenværende kommende Mrs. Blue ned ad gaden og rundt om hjørnet. Og det var så det!

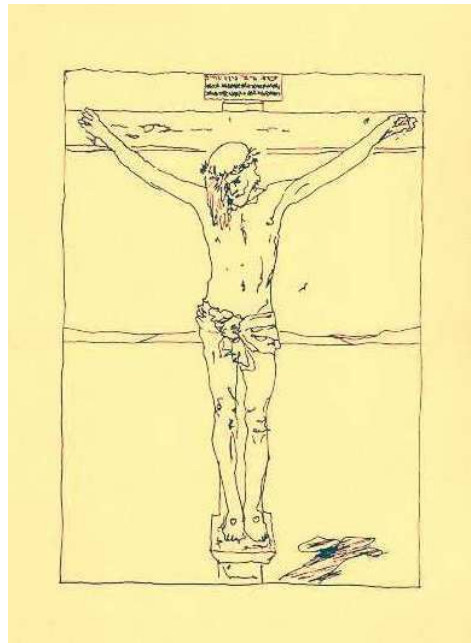
Blue var gået hjem, havde lagt sig på sengen og givet sig til at tænke efter og afveje mulighederne. Duke Ellington, Charlie Bird, Louis Armstrong, Cole Porter, Mills Brothers, Nicklas Stillman on drums, Peter Stillman - you name it. Blue følte sig egentlig ikke så godt tilpas. Der var ting i denne sag der stred mod hans erfaring og sunde fornuft. Der var fortsat ting han ikke kunne positivt bevise. Forstandsmæssigt og fornuftmæssigt var alt tilsyneladende OK. Der var nøje og detailleret redegjort for de grundliggende forbindelser og sandheder, forholdene og forholdene mellem forholdene, men intuitivt - og det var detektivens særtegn, det vidste Blue

godt - i kraften i følelsen, var der noget muggent og betændt. Blue følte sig egentlig ikke så godt tilpas, men Beckman skulle få hvad der tilkom ham, om så det var det sidste der blev gjort i denne verden. Blue følte sig som en afrundet kugle, der slutter om sig selv i ren uro. Der var et tomt sug under hjertet og i dette tomme felt var der *noget*, ikke intet. Så meget havde han da fundet ud af. Der var på dette tidspunkt fire timer til det aftalte møde. Det var som Blue var løbet ind i vanskeligheder. Viljen til vanskeligheder havde ramt ham i et svagt øjeblik.

6. Overgang: Lårklaskende latterligt, ha, ha, ha, hjertegribende naivt disse fritstående pinde i græsset, ha, ha, ha. Blue/Max/Jesus/Kristus, ha, ha, du var jo selv ofte en gådefuld fortæller beret om den lille transforsonlige egodød - den lille indre hermeneutiske renselse, det gik jo godt, ikke sandt! du var jo selv til stede ved begavelsen, tvivlede du selv, troede du ikke selv rigtigt på det selvskabte, ha, ha, ha? Blue lo også selv, men knap så overbevisende. Var tabet af idealet for stort eller var det problemer med øvrighedens autoritære fallos eller blot opsætsige interesser om ophav? I næste afskrift skal vi måske høre hvad der non-dualt set skete videre måske vil der også snart stenene tale, ha, ha. Jeg kommer her ganske pudsigt i tanke om - javel, ha, ha, undskyld disse anmodninger om tilgivelse for det ikke udførte - jeg har sgu' rent glemt at gide! De næsten samtidige melankolsk-senromantiske lykkeriddere på disciplinær informationsøgning efter den ovenfra læste Beckman og vor læser, ha, ha, ja, jeg ved fortsat ikke, hvem-hvad-hvor-forvandlinger og identitetsskift omsættelige på tryk og andre skinreduktioner ingen fortæller længere mig noget! Blue nikkede småsnaldret stille hen for sig, han var ganske enig. Var der nogen du kendte? Nåede nogen af dem egentlig frem?

6.1. Den ubevægede, jo-jo, ha, ha, bevæger os tilbage for derfra videre ud mod dalenes lumre torden og bjergenes tågede inert, flodernes suk med beroligende klap på kinden beskyttende kæbens tale. Det blæser op, hør vinden rasle libidinøst i bladene, snart kloner alting på ny, javel, fangevogterens søn trækker atter døren til. Er du allerede kørt skæv, Blue - jamen hvad med den kære Beckman og vor læser! Ha, ha, sover du nu igen! Hvad med de andre mellemliggende variable af aggregerede matematiske usandsynligheder og nullerter uløseligt befilmet som blokrante dokumentar-detektiveiske

puslespil - elementært for Blue, men ufatteligt for de sidste. Ikke alene fortids meandrerende, men nu også som øjeblikkelig fremtid tilbageført som simuleret liv i detektivisk tidsrumsskum, javel, hva' siger De så? - for derefter atter som fremtidigt akademisk genstandsgjort håb, genkendt og genkaldt i lænestolstanken der detektivisk bøjer sig bagover for i små pudsige hop og fremspring atter at fange nuet, morsomt for de få, tragisk for de fleste. Godnat, min Herre. Vi bevæger os på gummisko som umyndiggjorte afparadokserede autister essayistisk fra faktuel dramatisk i-væren til konceptisk affortryllet-tekst og fra kritisk dekonstruktion til ny mystifikation, muligvis også omvendt, hvem ved - de bio-institut/akustiske tidsskemaers tone-abstruktioner

mister her slethen betydelighed. Den fremtidsgjorte fortid - det er allerede altid! Jeg ved det, jeg ved det, men kan intet gøre ved det, Blue. Jo,jo - som gekundskab, aflivet gelærdom, afmystificeret gekunnen, viljen til godt at gide alligevel, og de gamle ødegårdsenere og de videregående dannelsesnovelletters forførende tilstrækning, viden og visdom - øhød, kriminelt samlet i eet punkt altkommensurabelt umiskendeligt simpelthen, uhud - selve gådens gen som netværkets centrale ophav til den sig selv egocentrisk tænkende materie afkodet og de-identificeret! Masken demaskeret. Den langsomme døds melodi. Hvad siger De så, kære Hr. Skygge? Iagttag iagttageren, springet ind i verden overhovedet - post poly- og hyperkybernetisk konteksturelt helt og aldeles uden forskel. Alt er skidelige gyldigt. Sandelig! Senromantiske, retrospektiviserende frem- og sidespring, enheden i to iagttagelser, bringes til at dække hinanden; jvf. absurditetens læren, som aftenblå fabelkonstruktioner, indfoldet i en postsamtids duefilosofi af elastisk stål: civilisationskritikken stranguleret og nu stivnet, aflivet blommebudding uden abrikos-smag. Sidste bidrag til kritikken af den dialektiske metafysik! ”Må jeg få Deres autograf?” Blue hørte snøvlende li’som sig selv tale blot med en svagere stemme end hans egen.

7.

Blue stod foran spejlet, hed i hovedet og nu temmelig arrig. Urimelig arrig. Utålmodigt rev han slipset af og halede et andet frem. Blue havde kun to - et rødt og et blå. Han tog det blå og vendte sig bort fra spejlet og prøvede at binde uden at se på det imens. Blue kunne ikke lide at se sin egen fummelfingerethed. Blue virkede nervøs. Så følte slipset rigtigt og han vendte sig mod spejlet igen og blev overrasket over det fine resultat, han havde opnået i blinde. Hans fingre havde instinktivt udført, hvad de havde lært mange år tidligere. Det lovede godt. Slet ikke så værst. Han gyngede i overkroppen fra side til side og foregav at støde nogle hurtige slag i luften som boksede han med en skygge. Han gik hen til bordet og begyndte at stoppe ting i lommerne. Det var alt det sædvanlige: ur, kuglepen, småpenge og en tegnebog. Den røde lod han ligge. Blue tog tegnebogen frem og kikkede i den. Der lå nogle få sedler og nogle visitkort og Blue læste: Daniel Quinn og trykt med meget små bogstaver forneden i højre hjørne - privatdetektiv.

Meget privat. Javel.

Så satte han sig hen ved vinduet og kikkede ud. Det tegnede til at blive en stille, men kølig aften, om end det blæste op ind i mellem. Han ville blive nødt til at tage sin frakke på, en mørkegrå tingest, men den var den eneste han havde. Blue lettede sig fra stolen og tog frakken på og langede samtidigt ud efter en grå, blød hat. Også den var nødvendig. Blue kiggede sig rundt omkring i stuen for at se om han havde glemt noget. Tilsyneladende ikke. Han slog sig på frakkelommerne. Han havde en ekstra pakke cigaretter liggende i højre lomme. Han kiggede igen i spejlet og så en ubetydelig bule ved venstre skulder. Han havde ild og var parat til at gå ud.

Blue gik ned gennem korridoren, fandt elevatoren og stod kort efter på gaden. Det er mærkeligt nok, tænkte Blue, at den, der er vant til at holde andre under observation, altid har på fornemmelsen, når han selv bliver skygget. En slags sjette sans måske, tænkte han. Blue prøvede imidlertid ikke på at finde ud af, hvem det var, eller om der overhovedet var nogen der fulgte efter ham.

Der var en stykke vej at gå til mødestedet. Blue følte det stadig som om der var en person, der fulgte ham lige i hælene, men han vendte sig ikke om. Blue drejede med en pludselig tilskyndelse omkring og forsvandt i ly af mørket. Han gik langsomt med fuldt overlæg. Da han nåede frem mod et hjørne, drejede han om ad sidegaden og spurtede lynhurtigt hen til en telefonboks, lukkede sig ind og ventede. Ganske rigtigt, manden der muligvis var fulgt efter Blue rundede hastigt hjørnet og standsede op fuldkommen i vildrede. Så gik han videre ned ad sidegaden og da han nåede frem til boksen, trådte Blue ud.

“Godaften,” sagde Blue. “Fin nat for skygger.”

“Javist så.”

“Husker De Brown, husker De White, husker De Stillman, husker De Mr. Blank, alias Fanshawe.” Hans tonefald var anderledes uforskammet nu. Han talte barsk, gennem sammenknebne læber, ganske som uddelte han ordrer.

“Husker De hvad De skrev om Deres dæknavn?” spurgte Blue. Manden havde vendt sig mod Blue og Blue opdagede at de stod lige foran plakaten med trompeten på betonmuren ved busstoppestedet med det famøse skilt.

“Har De et bedre forslag?” ville Mistænkte vide. Blue forstod at han måtte handle hurtigt. Denne mand var farlig, snu og fræk som bare satan i helvede. Blue blev overrasket og tabte li’ som luften og mælet og måtte træde et skridt tilbage.

“De er stædig som et æsel, glem ikke at dumhed og stædighed som regel følges ad. De er ikke så dum, så De har ingen ret til at være stædig. De har fået en eller anden fiks ide på hjernen, og jo før De bliver den kvit, des bedre for Dem selv. Jeg ønsker ikke at De skal komme i knibe.” Mistænkte tav lige et øjeblik længe nok til at Blue igen kunne få et ord indført. Javel. Han ville svare igen med en kvik og sej-sarkastisk bemærkning. Men hjernen føltes pludselig ganske tom.

”Jeg ønsker ikke at komme i fedtefadet,” snøvlede Blue lidt forlegen og stæppede til siden, “Blot sandheden, så vidt den kan bevises.”

“Jeg ønsker Dem held og lykke. Godaften, Kammerat.”

7.1. Jo, på trods af den blinde plet og andre rent sprog-teksturale nødvendige hensyn alligevel, jeg mener - Blue lod igen tankerne meandrere og vandre - det er muligt som skyggeagtige aften gennem fiffige fortælle tekniske og snu arkæologiske satirale kriminalogiske sø- og dannelsesrejser i de små rapsodiske fortællingers uendelig korte fortælle tid, økonomien bag ordene. Gennem spekulativ læsning af og mellem ikke-lineære betydningsdybder helt uden generelle morfiske symboldrevne præferencer helt uden biologisk fornuft og grundlag, helt udenfor de fortalte henvisningers konventionelle tydning af betydning set handlende som et kunststykke i og for sig selv på tryk som den sig-selv-skabende-tekstualitet set fra synsnervens bagside som vilje og forestilling. Javel. Blue anstrengte sig. Opklaringen af en sag, fremstillingen af en historie om sagens rette fremstilling indeholder altid begyndelsen på afslutningen på forrige sags sidste afsnit og dom, situationeret antitetisk og antilabisk - absolut kun og kun i tidens og lokalitetens nærhed som ren situeret urprincipiel ikkeværen som senromantisk retrospektion nu encyklopædiseret til populær-detektivisk videnskab. Sådan og sådan. Som for eksempel - det indrømmer jeg gerne - på denne side gør sig synlig og inkarneres til derværen i sin vorden, som selve læserens essens - ousia med store håndsving omfavnende den sete festusprægede konversation samtalende som på scenen iført det påførte spils memisis. Kuldkastende sig autarkisk fremover om bag soldaterne op mod Simurghen halsende med krav om påhør op mod lys-kongen over alle konstruktioner og deres tyranni der nu som i et spejlende rift fremstår som ophavets decentraliserede alterego. Den er god nok! Hvad er meningen? Sandhedens sande skikkelse oplyst i forme af løgne, den nøgne sandhed Vi kræver et møde, sgu’! Velan - en gang til! Men bagefter så stopper vi! Beckman var i sandhed en hård negl, fagets måske dygtigste og snu og fræk som bare satan et vist sted.

8.

Blue kunne i begyndelsen egentligt godt lide at arbejde for Mr. Dark. Dark havde ladet ham løbe forskellige ærinder, opspore forsvundne personer, agere mellemmand, lidt spredt overvågning af forskellige personager. Uden at han dog var trængt ind i disse enkelte sagers egentlige kerne. Det interesserede ham heller ikke. Der var f.eks. Willy Redman-sagen hvor Blue sporede den bankkasserer, der havde begået kassesvig til en kvart million dollars. Blue optrådte som Bookmaker, fik ham til at indgå et væddemål, manden blev taget og fik eddermælme hvad han havde godt af. Sådan. Eller Gray-sagen hvor Blue for Grays hustru skulle finde manden der havde været forsvundet i over et år. Blue havde fundet manden tilfældigt på en bar tæt ved konens bopæl. Manden havde fået hukommelsestab og kaldte sig Green. Og så giftede Mrs. Gray sig sgu' med denne Green, der nu var bartender. Der var i øvrigt også nogle sager Blue ikke havde så megen lyst til lyst at tænke på eller tale om, hvor pågældende subjekt pludselig havde forladt denne side af virkelighedens verden med et lille rødt punktum i panden eller en lille og tynd rød tankestreg på tværs af halsen. Godt nok. Jo, Blue var bare en nyttig stik-i-rend-dreng. Blue havde været tilfreds og set dem som nyttige og nødvendige læreprocesser, der var gode for hans udvikling. Det var således også Dark der for det første havde lært ham forklædningens kunst. Blue gjorde meget ud af sine forklædninger og Dark havde tit rost ham. Dark havde for det andet også vist ham vigtigheden af at rapportere nøjternt og præcis, lært ham at skrive kort og nøjagtigt som var der tale om et detektivessay. Sådan og sådan og sådan. Hold dig til kendsgerningerne, kendsgerningerne, Blue, hold dig til fakta. Javel. Dark var hans mentor og en dag ville Blue selv være udlært privatdetektiv. Blive sin egen herre, uafhængig. Helt fri til eget ansvar. Sich-vor-weg-schon-sein-ist-als Sein-bei, tænkte Blue stille.

Det var da også Dark der først havde givet ham et fingerpeg, havde antydnet at en ny og større sag var under opsejling og at han måtte holde sig klar til at rykke ud. Javel. Blue var klar og havde set det som en slags svendeprøve og var gået til sagen med iver og entusiasme. Han ville modtage et telefonopkald og så ville spillet være kørende. He, he.

Dark kendte kun Blue under navnet Quinn. Bokseren Quinn, "the Hitman." Det betød ingenting for Blue at Mr. Dark ikke kendte hans virkelige identitet. Han var blevet vant til forveksling og ombytning af roller, forklædninger og dobbeltgængere. Derfor undrede det heller ikke Blue at han under arbejdet for Mr. Dark havde måttet optræde under navnet Beckman. Han huskede godt begyndelsen. Han havde lige været i bad og lå i sin seng da telefonen ringede for anden gang. Næ, næ, det var nu tredje gang. Blue var netop i færd med at sætte tøjet og havde lige udløst kummeskylllet på toilettet da den ringede første gang henover det brusende vand. Anden gang befandt Blue sig midt i værelset på vej hen mod telefonen placeret på bordet. Tredje gang nåede den ikke at klimte færdig før Blue

havde løftet røret op til sit øre. Sådan og sådan. Det var over midnat og det undrede Blue at nogen skulle ringe på dette tidspunkt.

“Ja,” havde han sagt og der havde været en lang pause i den anden ende af røret.

“Hallo,” hviskede så en metallisk stemme.

“Hvem er det?” havde Blue spurgt.

“Hallo,” lød det igen.

“Jeg lytter,” sagde Blue, der jo altså var Quinn.

“Er det Dennis Beckman?” spurgte stemmen. “Jeg ville gerne tale med Mr. Dennis Beckman.”

“Her er ingen med det navn.”

“Dennis Beckman. Fra Detektivbureauet Beckman.”

“Jeg er ked af det,” havde Blue sagt. “De må have fået forkert nummer.”

“Dette er en yderst presserende sag,” sagde stemmen.

“Jeg kan ikke gøre noget for Dem, her er ingen Dennis Beckman.”

”Hvem er De så?” – ”Hvad laver De med den telefon?” lød det pibende svagt. ”Det gælder liv og død!”

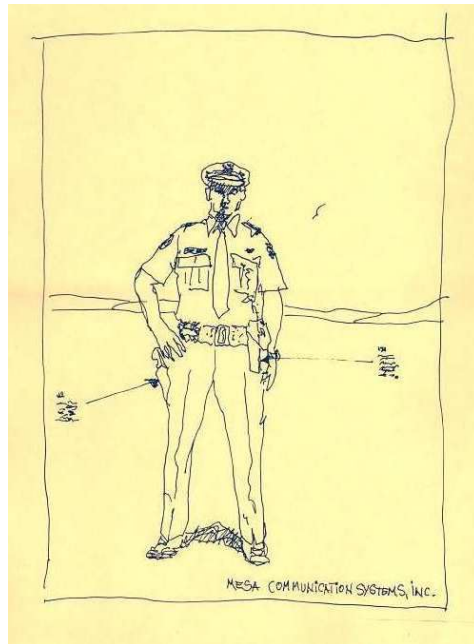
Her kunne historien for så vidt godt være sluttet, men på et tip fra Mr. Dark var han gået med til at spille denne Dennis Beckman og sagen udviklede et par dage efter sig derefter hastigt. Det viste sig at stemmen i røret tilhørte en vis Virginia Stillman, og at Blue skulle overvåge hendes mands Peters fader, Dennis! - der øjensynligt var vendt tilbage til byen for at dræbe sin søn. Det var ikke nogen særlig indviklet affære, om end den virkede lidt bizar. Blot tog det en helvedes tid dagligt at skulle holde øje med ham Stillman, og med mellemrum, dels orientere hende der Virginia Stillman, dels Mr. Dark om sagen forløb. Men Blue havde holdt ud, hans evne til forklædning og glæde ved sin rapportskrivning syntes at opveje kedsomheden og ensomheden. Der var under dette arbejde at han et par gange måtte meddele sin forlovede, den nu forhenværende kommende Mrs. Blue, at han havde for travlt, sagen havde taget en ny drejning som gjorde hans tilstedeværelse absolut nødvendig og at Blue ikke desværre ikke kunne møde hende som aftalt. Sådan og sådan. Han forsikrede hende at han elskede hende og at det hele snart var slut og så kunne de gifte sig, hvis hun da ellers ville og det ville hun, mente Blue.

Så var det at Blue en aften mens han lå og flød på sengen og læste *True Detective*, stødte ind i Mr. Blank og Blue måtte foretage en ren kopernikansk omvendning. Mr. Blank var i og for sig den tredje mand. Mr. Blank stod udenfor Beckmans rænkespil, men alligevel. Han var det udskiftelige felt i spillet, der arver forgængerens variable, og det var opdagelsen af denne væsentlige information vedrørende spillets regler, der satte Blue på sporet af bedrageren Beckman. Den virkelige Beckman vel at mærke. Der var gået en let gysen gennem Blues krop, den sidste brik i et stort næsten uoverskueligt puslespil var på plads, om end feltet var tomt. Men det var jo netop pointen, hele tiden at arbejde med det tomme felt foran sig. Hvor havde han dog være

naiv og dum, det gjaldt jo navnene på tingene, symbolikken og navnenes omskiftelighed. Varier den variable, tænkte Blue og kom et sekund til at tænke på den forhenværende Mrs. Blue. Fra det perifere skin arbejdede han sig nu systematisk og stædigt som en orm ind mod kernen af metaforen. Betingelserne skal ændres på de nuværende betingelser. Omstændighederne skal ændres under de nuværende omstændigheder. Forholdene skal...Sådan og sådan og - og sådan.

Nu gav han den som Nick Adams, journalistelev fra Institute for Comparative Journalism, Columbia og nyansat på N.Y. Dispatch. He, he, lo Blue ondsksfuldt stille for sig selv. Han tænkte på den lille brevstump af plakaten han bar i inderlommen på frakken. Ikke fordi det betød noget.

7. 2.1. Udstigning: Blue/Max/Muhammed. Parfumehandler og bønnemunk, sig frem du hjertets elsker inkarneret kom-passion, om igen du benådefulde og andre vers epistemologiseret malende redskaber rene tydingers berøring i landskabet, jeg tilstår, var tvungen nødvendig, hvorfor disse filtre af vrede blikke og umyndiggørelsen af dine orientalt elskende og deres venner - katastrofalt. Fra bålene lyder det fortsat tryksvagt af blegsyg aftensang, en akustisk kulisse, de bøjede kroppe sandet og blæsten ud over det hele dræbende det store ubarmhjertige suk presset sammen til fuglefrø. Og jeg tilstår, samtidig ud over det hele helheden den store ydmyghed ansigt til ansigt hændervridende epifani og flagellanteri. Ingen latent æstetik kan retfærdiggøre det fatales strategi det permanente nederlag, et klamt håndtryk, værdinivelleringen total. Det omverdner og afverdner! Javel. Omvurder meningsløsheden: jamen hvilken værdi skulle det have? Nej, jeg ønsker ikke at vide mere, det er nok, det er nok, jeg har set nok, jeg er mæt, det ringer klart nok fra selvudfoldede ører.

7.2.2. Selve kernen udtrykkeliggjort på lydhørt papir og som atomar kendsgerning flagrende gennem andre dugsvævende billeder ubemærkeligt mellem hinanden som lader sig binde i slet formende tvang. Det minder mig om den forpulede tigers nederdrægtige kinesiske oppasser og alle de andre befriende bedragere. Kættene gjort til helgener og englelegender. Det sidste vilde æseldyr der i markedscirkumambulationens bevidsthedscirkus af foregøglede børn engleagtigt hvirvelsvømmende videre i fortællingens gåde frem mod ubestemmelsesstedet. Nu nærmer vi os langsomt henimod den stille slutning på denne halkyoniske vintermåneaftens sidste fortælling. Det er sidste nat og snart vi skal alle sove, næ, næ - ikke flere bidrag til de afbrudte samtalers fortsættelse, den guddommelige komedies tragiske død. Sådan og sådan. Tungen skåret af, munden fuld af cement, naturen i ånden antropomorficeret til stål. Ja, hvad er tilbage når også det sidste navn er fjernet fra det sidste subjekt; en eksakt parodi, en langtborthenglidende afskedsbevæget kriminalromatisk tegnsætning, gamle tøs. En bly arabesk. En arabesk af bly. Et mønster

af meningsløshed. Vi ses ikke mere Beatrice! Pigens øjne gemmer sig bag sorte kniplinghandsker. Hva' - intet på gensyn? Så tæt var vi altså kommet. Ren tautologi - forbandet, ikke andet. Ved Kong Grøns grav. Jeg sværger. Jeg så det selv. Blue lagde stille pennen fra sig og lukkede den blå bog. Han kunne ikke skrive mere. Han følte sig blank og sin hjerne li'som pludselig blive slukket, som havde nogen trykket på en kontakt.

9.

Gummicheck, tænkte Blue, jeg skal gi' dig gummicheck. Det pinte Blue at tænke på hvordan Dark den gang havde franarret ham fem hundrede dollars. Han havde arbejdet på Stillman-sagen og havde på et tidspunkt enormt brug for kontant bistand. Dvs. Stillman-sagen var for så vidt afsluttet. Blue kunne huske at Beckman i telefonen havde fortalt ham at den gamle professor var sprunget ud fra Brooklyn-broen, død inden han nåede vandoverfladen, og derefter så bildt ham ind at der var tale om en gummicheck. Banken havde skrevet et langt brev som Blue kunne få lov at læse. Det hele er forbi, havde han sagt. Det er slut. Blue vidste hvad klokken var slået og havde smidt røret på uden at sige farvel. Virginia Stillman der havde udstedt checken var nu pludselig også forsvundet. Checken var godt nok som aftalt udstedt til navnet Beckman, men pengene tilhørte Blue, som jo kun forbigående under sagsopklaringen havde optrådt som Beckman efter et tip fra Henry Dark. Blue var blevet snydt for sit honorar. Ikke bare sit honorar var han snydt for, han var blevet trukket rundt i manegen og manegen komplet til grin. Blue følte at nogen havde taget ham noget så efterordentligt i røven. Sikke en idiot han havde været. Han havde oven i købet i begyndelsen følt sympati for denne Dark, at han havde en fortrolig, ja, en ven. Den infame Beckman skulle få, sku' han. Gummicheck! Blue kunne godt bruge de fem hundrede dollars nu. Sam Hawkins Jr. John Wesley Hartman. The Red & Blue Band. Patsy Matheny. Jimmy deMorrison. "See that my grave is kept clean," nynnede Blue, en strofe han havde fra Bobby Dylan. "All of me, why not take all of me, shubidu." Og Blue fortsatte: "To live outside the law you must be honest," Blue slog så over i: "Don't get around much anymore..." Blue forlod igen bygningen. Blue følte sig nu helt godt tilpas igen. Han kunne blive ved.

"Forbløffende, forheksende. Storslået – hans bedste indtil dato." – The Boston Tribune.

"Helt igennem overbevisende, et mesterværk i klasse med sin samtids allerbedste." – Houston Observer.

"Dybde og autoritet, der aftvinger læseren respekt og eftertænksomhed." – The Atlantic Chonicle Book Review.

"Har man først fået den i hænderne, kan den kun vanskeligt lægges bort – et dæmonisk plot." - Baltimore Book World.

7.2.7. Blue ville ikke skrive mere og skulle til at lukke hæftet sammen, da han igen kom i tanke om noget, et spor der muligvis kunne betyde noget. Udslusningen af de ikke længere nødvendige fjendemetaforer og lignende dur-ikke aktioner - jvf. de fatale asketiske viljestrategier. Blue havde netop lagt pennen fra sig, men greb den hurtigt igen.

7.2.8. Jeg tænker sgu' det første suk samtidig knuste spejlet, Blue! Altså må vi om igen, vi forestiller os selvfølgelig ligesom Beckman og læseren, fortælleren som stående

udenfor fremstillingen, men godt nok med i bevidsthed om tanker, snigende af forbudne veje tænkes udtænkt som sig selv opbyggelige tankekonstruktioner symptomatisk fremover i aktiv traditionsombrudt selvbetændelse - som trykte glimt i det indfoldede mørke med lysene lyn og lynende lys, sandelig, det værendes væren som verbum, som prædikat er muligvis mere en summen af kendsgerningerne eller hvordan skal det nu siges, læses eller forstås skyggende i samtlige styrtende dybdesemiotiske aspekter - holder beholder/stof-metaforen tæt rent stofligt - hinsides lighederne og hinsides madpakkerne - forhåbentligt - tilgiv mig min uforstand. Ordenes korte rækkevidde. Ad se ipsum. Godt nok.

10.

En gang havde Dark kontaktet Blue midt under arbejdet på Stillman-sagen og bedt ham finde en forsvunden mand. Blue var straks gået i gang ivrig og entusiastisk som altid og inden længe havde han da også lokaliseret ham i New York. Blue var egentlig ganske stolt af sig selv. Men af en eller anden grund forsvandt manden igen. Og det var noget der aldrig før var sket for Blue! Ihærdigt fortsatte han eftersøgningen og det lykkedes så Blue at opspore manden denne gang i Boston. Og så var det det gik op for Blue at noget var galt, noget var himmelråbende galt. Blue fandt manden og observerede hans færden og opdagede så at manden omvendt observerede ham! Manden optrådte under navnet "Heinrich von Schwartz" og skjulte sig af en eller anden grund i Boston, men hed i virkeligheden Fanshawe. Og Fanshawe udspionerede Blue. Blue troede egentlig at han bare passede sit arbejde, opsporede og forfulgte og overvågede Fanshawe, men det viste sig at være komplet omvendt. Og det skræmte Blue fra vid og sans. Blue havde indtil da altid bare passet sit arbejde så meget vidste han og loyalt rapporteret sine iagttagelser, havde holdt sig til kendsgerningerne, men denne gang løj han en smule overfor Dark. Noget var galt. Tingene var ikke hvad de forestillede. Tingene, navnene, begreberne passede ikke længere sammen. Hvis Dark er Dark fordi han er Dark, og Blue er Blue fordi han er Blue. Så er Dark Dark og Blue er Blue. Javel. Godt nok. Men hvis Dark er Dark fordi Blue er Blue og Blue er Blue fordi Dark er Dark, Så er Dark ikke Dark og Blue er ikke Blue. Kære læser, hvis du er dig fordi du er dig og jeg er mig fordi jeg er mig, så er du dig og jeg er mig. Godt nok. Men hvis du er dig fordi jeg er mig og jeg er mig fordi du er dig, så er du ikke dig og jeg er ikke mig. Sådan. Stillede Blue Dark et spørgsmål, blev det bare besvaret med et nyt spørgsmål. Spurgte Blue f.eks. Dark om hvem manden Fanshawe var, svarede Dark: "Hvem vil gerne vide det?" Det ville Blue. Blue ville bare en lille smule redelighed.

Umiddelbart efter dette optrin var det, at det begyndte at smulre for Blue. Han gled ned af en skrænt, dvs. fysisk gemte han sig i en gyde, hvorfra han mente han kunne fortsætte sine observationer og sin beskyttelse af Dennis Stillman, men indvendigt gik alt i opløsning for Blue. Selv om han koncentrerede sig om sagen blev han mere og mere sær og indadvendt, distraet i sine observationer. Han var ganske enkelt ved at blive skør, fik tvangstanker, hans personlighed defragmenteredes, identiteten så at sige forsvandt i en slags delirium. Paranoia i udbrud. Tilbage efter Blue var blot en skør bums og snavset drivert. Han boede i en kasse af pap i en gyde overfor Stillmans bolig og mistede efterhånden kontakten med virkeligheden omkring sig. Blue var ikke selv klare over sin tilstand, han var totalt uden erkendelse af sig selv. Alt hvad han foretog sig syntes umiddelbart helt og aldeles fornuftigt og logisk, og det stod på i flere måneder. Selv da hans penge slap og han indså at han ikke kunne fortsætte arbejdet på Stillman-sagen, var det ikke med nogen klar bevidsthed af hvad der skete omkring ham. Til sidst måtte han opgive, søgte tilbage til sin lejlighed i 69th Street, men fandt den overdraget en ny lejer, han havde glemt at betale husleje og

var blevet smidt ud. Blue havde efter turen til Boston fået et alvorligt stød i leveren, han blev hængende lidt i tovene og han var nede på det ene knæ, og følte som blev der talt over ham. Han fik sig en forskrækkelse og en nedtur han aldrig ville glemme. Aldrig ville han blive den samme naiv-optimistiske Blue igen.

En time før aftalte mødetidspunkt, stod Blue og ventede på bussen ved 70th Street og Fifth Avenue. På den ene side lå parken mørk og kold med langsomme og diffuse skygger, på den anden side Frick-museet, dunkel og kompliceret, så ud som om den for længe siden var overgivet til de døde. Blue stod bemærkelsesværdigt roligt. Sådan og javel. Så vendte han sig og gik over gaden og bevægede sig mod øst, han nærmede sig bestemmelsestedet. Ved Madison Avenue drejede han intuitivt til højre, gik en karre' mod syd, drejede så til venstre og så hvor han var. "Det ser sør'me ud til at jeg er ankommet," sagde han til sig selv. "Nu er det sør'me allerede altid." Han stod ved et mødested og ventede på Mistænkte, bag sig havde han en byggeplads og en plakat der hang på et hegn der skærmede et stillads, der tårnede sig op og forsvandt i mørket. Han stod og tøvede Det betød ikke længere noget, alting var allerede hændt ham. "Hvis alt dette virkelig finder sted i virkeligheden," sagde han, "Så må jeg hellere holde øjnene åbne." Han tog sedlen frem fra frakkekommen og så på den. "*A Kind of Blue*," stod der trykt i et hjørne. Ikke fordi det betød noget. Blue kastede stumpen fra sig. Javel. Godt nok. Vi får se.

7.3. Ser du, men dreng,
jagten på en i sig selv tilsyneladende meningsfuld - betydningsløshed bliver nu selv til en ny autonom-skabende fortællings egetliv tematiseret som muligheden af påvisningen af en som tidligere nævnt og påpeget atomeret kernekonstruktion, udkrystalliseret i en epokal tidskerne, muligvis, jeg skal ikke kunne sige det, muligvis, det kan tænkes, konstrueret som skybillede i en endegyldig ikke-mekanisk tolkningsnøgle. Sagens afdækning fortalt med konsistens og bravur - også løgnen skal være smuk ellers er det hele forgæves, det ufortalte omsonst.

7.4. Hvad synes nu blandt de sande spekulationer som strukturerende simulering sandt?

Hvad er forkasteligt og uholdbart når intet centralt som atomar kernekonstruktion hersker,

hvor alt og alle personer er selvreferentielle skincentre

i-værens-prægende konstellationers øjeblikkelige kontakt

med samtlige olympisk-galaktiske skincentre, momentant apokalyptisk og nu også frugt-lysende,

hvorfor sand ingen steder og alle steder, uhud, den indre circumambulation som den
nøgne dobbelte sandhed.

Absurd spændende.

Blue kastede et sløret blik rundt i stuen, som for at afkræve tingene et svar, men alt der
var tilstede var stilhed. Skyggernes skygge.

Verdens fordoblende dobbelttænkning - fordummelsens dialektik i grundtræk.

Lyn og torden.

Fortabt. Fordømt.

Dømt til meningsløshed. Lortet belortet! Circulus vitiosis.

Set oppefra som en selvisk-dynamisk repræsentation af sin egen stående alene tilbage
med tilbagevidende behov og uindfrie forventninger i ret utilpassethed til
omgivelsernes uvirkelighed og indre unikke beskaffenhed

Kys, kys,

uskyldsblåt eller giftiggrønt - du bestemmer sgu' da selv, Blue!

Netop

som det absolut fraværende

i det positivt nærværende og sat på spidsen

den smertelige viden derom uudslukkeligt vilkårligt foran os i tragten af
mulighedsfeltet.

Godt nok.

11.

Hvor kommer stemmen fra når vi taler, tænkte Blue. Han tændte for fjernsynet og fulgte de første to innings af N.Y. Mets-kampen, Så drejede han endnu en gang. Næsten det samme. Øverst i tredje scorede St.Louis på en *walk*, en stjålen base, en lige ud, en *infield-out* og et selvmordsslag. Det besvarede Mets i deres del af inningen med en dobbelt ved mister William Wilson og en mister Dave Youngblod. Det gik op for Blue at han var skideligeglad. Der blev vist en ølreklame og han skruede ned for lyden. Han var parat. Så meget vidste han. Det havde været en mærkelig dag. Virkelig meget mærkelig. Blue lå og flød på sin seng og læste *The Sporting News* og *True Detective*, som han havde tegnet abonnement på for et halvt år, men han ventede på at nogen skulle komme eller ringe på telefonen. Han læste om The Mets: "Vidste De at Jonathan Heartfield Jr. har sluttet sig til træner Morris M. Whiteman i et forsøg på at få liv i, sparke lidt genoplivning ind i klubbens efterårssæson," ville teksten gerne vide. Javel. Indimellem, når Blues nerver tog magten fra ham, rejste han sig og travede rundt i lejligheden. Kun de tanker man har gået sig til er noget værd, det vidste Blue godt. Han satte en plade på - *Miles Davis, Decoy* - og gennemlyttede den fra først til sidst. Han ventede og ventede og ventede. Klokkeren halv tre opgav han omsider og faldt i søvn. *Geworfenheit-die Sorge-Mitsein-in-Zeit-sein-Vom-Wesen des Grundes-Unterwegs*. At tænke er at lytte, tænkte Blue, vi ser virkeligheden med øret. Så åbnede Blue øjnene og han hørte igen og han tog telefonen op. Blue rømmede sig til et kort Hallo, og en sød-behagelig stemme spurgte om det var Mr. Beckman.

"Det stemmer," sagde Blue ned i røret.

"Hvem taler jeg med."

"Det betyder ikke noget, Mr. Beckman. Jeg ringer blot for at henlede Deres opmærksomhed på det faktum, at når De går ud i dag, noter Dem venligst den nye bil foran bygningen. Den er Deres. Papirerne ligger på sædet. De behøver bare underskrive," lød en blød kattevenlig stemme. Det var som en gammel - en grim lugt fra en dyb kloak sivede gennem modtageren. Blue fandt at det ragede ham en skid. Han var skideligeglad. Pisseham'rende skideligeglad. Det gav ingen mening. Men Blue var på vej.

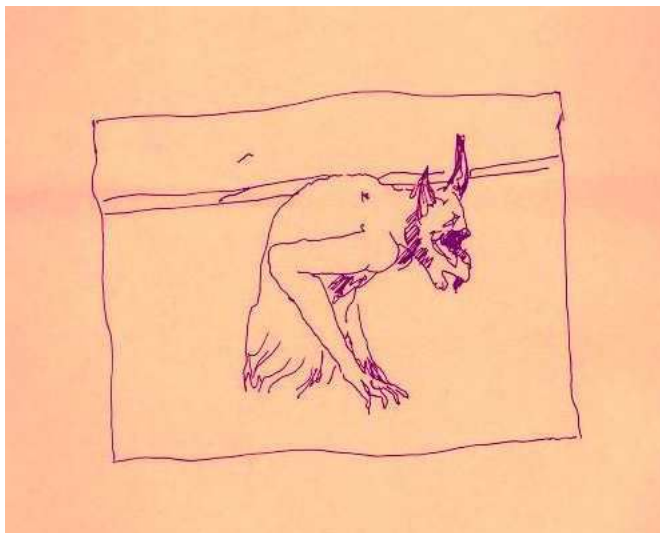
7.7.1. Finalistisk i sidste instans.

Det nye erstattes af noget nyt nyt. Blue følte sig egentlig helt godt tilpas og fortsatte sine grublerier, fuld af fremdrift og vilje og mod.

Uudgrundelig

som en kerne af menneskenes arkitektoniske byggemåde

dybest set inderste

mentale liandrømme.

Javel. Det *må* skrives, tænkte Blue og betragtede sit blå hæfte,

kvintessens konstrukt bredt ud
så er det sagt - ligesom bevidsthed,
drømme og fantasi har det en fysisk realitet,

jeg ser du accepterer
jeg springer i det pga. sagsobjektets
empiristiske princip samt bevisets springende punkt og stilling.

Små hop på stedet og andre benløft: Wow!

Det store ritual - skabelsen af den store sag og selvfortællingens egen afslørende bevidsthed om sin skæbne, kan du ikke se det for dig!

Blue blev varm og rørt over sig selv.

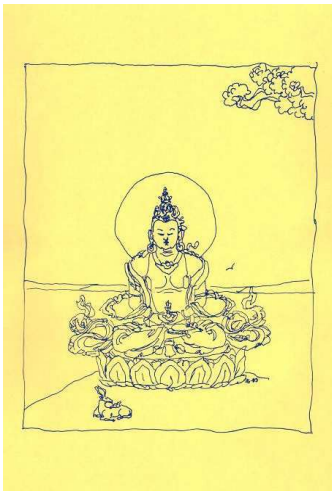
”Må jeg få Deres autograf?”

Fimsende, famlende
præsenteres for paradoks og dilemma,
heltens rejse og de syv slørede katastrofer.

Vi ind og udkastes, som opkast og mulighed,
udleveres baggrundsmateriale, hører igen som for første gang om den mirakuløse
undfangelse og fødsel og om hvordan gode folk gemte barnet bort.

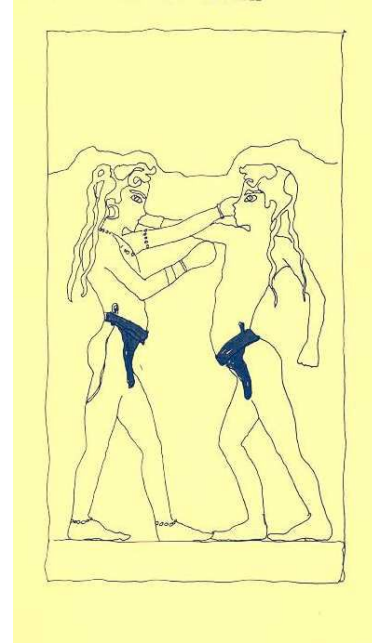
Blue huskede engang Quinn i Brooklyn havde fortalt Beckman noget lignende.

Jamen, det lille fortællebarn der fødes: Hvad er dog meningen, Dennis? Hvor kommer det moralsk retfærdige fra? Det gode menneske! Hvor skal de hen, de sidste mennesker? Hvad er skurkens del i denne galakse? Hvilket infamt spil simuleres? I hvilken sags tjeneste? - den store statskontrollerede testeteron tæmning, muligvis! Men næppe. Blue

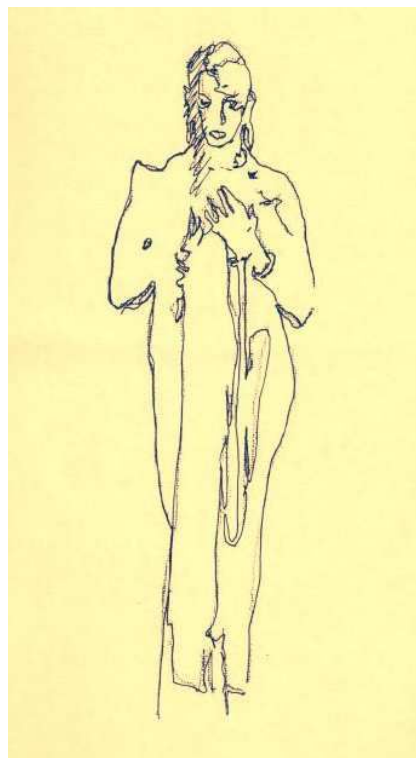
brød sin tankerække af og følte sig pludselig træt og en smule mismodig. Blue sad og bladrede i sit hæfte. Selv om han skrev hurtigt var det forbavsende let at læse selvom det ikke umiddelbart gav nogen mening. Sandelig. Et stykke detotaliserende- forførende erobringshistorie udenfor tid og sted helt og allerede uden sammenligning - postsproglige traumer som sig selv gentagende fremtidsfordrende forholdsstrukturer - jo, jo, Blue! Bliv ved! Bliv ved! - der forholder sig essayistisk til andre strukturerende sagers forhold, det ubekendte organiseret og forklædt som forskel, dobbeltspil, legende musiske menings- og sprogspil. Sagen vil snart blive opklaret, det stod ham klart! Blue bladrede videre i den blå notesbog og betragtede de blanke sider, vendte tilbage og læste nogle af de tidligere tilføjelser til fremstillingen af Beckman-rapporten.

7.7.2. Forstår vi suttende i reden jo virkelig kun imaginativt meningen med fortællingens sagsfabel når og hvis den fortælles, blev siddende lidt endnu hvis du rejser dig nu får du tæsk. Blue følte at han måtte gøre sig hård. Ligesom den fortælles når vi symbolsk har udstyret os med en af de der dunkelmytiske forfortællinger i og om intet eller noget med hvilke vores tanker som følelsens skygge, virker sprøjtende ind i virkelighedens realiteter. Jeg mener, skrev Blue nervøst, for at forstå fremstillingen af en væren som konneks betydning eller blot for at få et glimt af en sammenhængende viden om sagens rette sammenhæng, skæbnefortællingen om sagen i dens uforfalskethed, må vi som aftalt uvist af hvilken grund i mangel af bedre starte med nogle mere eller mindre sande forfortællinger og deres reflekterede væren som virkelighed, situeret globalt og lokalt i anskuelsens renhed, og desværre som yderside terror: begreber og kategorier og klassifikation af dimensionernes bevægelse for al lydefri erkendelse indlejret i en kropslig livsverden identificeret som aggressoren. Ikke sandt! Sådan og sådan. Derom var vi da enige, Blue. Ikke sandt! Næ du, nu skal du høre - hvis du gider, altså! Om igen, Blue, jagten på det uigenkaldeligt sidste plastisk-elastiske skema og det sidste vilde æsels afsked. Nej den dur ikke her - Blue blev irriteret på sig selv - varier nu selv den variable. Blomsten er parat! Principielt har opgaven for en hvilken som helst privatopdager været at identificere grænsen mellem storby, virkelighed og fikcionalitet, Blue! Detektivens opgave bestod og her var Blue jo delvist enig, bogstavelig-gørende, at lede de stakkels sidste mennesker fra mørket ud i sandhedens lys. Sagen havde været lysende og indlysende, men ikke længere, og det fik Blue til igen at tvivle.

7.8.1. Max/Adam/Blue, kan du huske du talte med ham i ørkenen på kamelsprog, du bød jo ham indenfor i teltet i dadellundens brungrønne skygge. Jeg fortsætter, la' blot roen falde over dig, Blue, så let slipper du ikke. Vi hørte jo tidligere nyt nyt om den mirakuløse undfangelse den fysiske og den psykologiske fødsel og om hvordan gode mennesker gemte barnet bort. Kærlig beskyttelse mod en ond verden pakket ind i samtlige kendte forsvarskonstruktioner i forsinket aktualisering henimod opsætning og præsentation af en hel personlighed gemt bag syv slør og andre ødipalemotionelle karaktertræk. Mageløst! - også du Blue/Max/Moses! Aha, initiering og de guddommelige påtegns påsættelse og begyndelsen på endnu et kapitel-udskridende sagsfremstilling og skæbnefortælling om den systemisk evolutionære rejse menneskenes rejse monadologisk betragtet som autistisk narcissistisk begyndelse mod dagslys og bevidst ren bevidsthed som astralt heliotropisk lys og andre lykkelige udgange. Livets sommer - den store middag. Her er dit liv - ja, ja, Blue! Det største eventyr - øh, verdensbarnet midt på agendaen. Det er morgengrød og universet åbner sig med spredte næsebor - der er bjergluft der skal indåndes, prutter der skal fises selvregulerende med tak for at benytte denne kanal. Ren autografi!

7.8.2. Blue følte igen han måtte sige det, skrive det! - noget skrækkeligt numinøst, en hemmelig biosemiotisk arketypisk gestalt præget på papir af fødselsmatricernes mareridts/paradisiske drømmekloning styret af satirens morale: loven om det tilfældigt nødvendige i det nødvendigt tilfældige, associationsgymnastiske taksonomier, rusagtigt, karmatisk anlagt knælende foran briksen i og for sig den arkaiske væren – det magiske - mytiske – (ir)rationelle – det integrale - hvilken straffende dom skal benyttes i bestemmelsen af den intelligibles karakter og det kognitive simulerede kludetæppe, kunstterapeutisk afsløret og fordømt. Blue var igen glad og varm og lagde slet ikke mærke til at han blev tør i munden, tungen li' som størknede mod ganen. Nej, nej, om igen. Konkordans vs. diskonkordans, viola! Dikotomiske metaforvalg som rekapitulerende klassifikationsfjender. Blommespisning for begyndere og andre træer. Sådan. Hvem dølen er imperator, lyder det kækt fra pusterummet; hvem er konge og profet; hvem er du; hvem er jeg når vi begge er en; hvem taler, hvem taler med og behandler og befamler hvem? Før mig fluks til din høvding, Blue. Suk! Mine bens lange vandringer har bragt mig vidt omkring på denne sidste dag, selv mine inderste knogler er trætte, mine fødder tunge som bly, metrikken haltende, jeg agter at blive siddende lidt endnu her i stuen bliv kun en stund endnu hos mig, Blue. Det gælder jo intet mindre for de sidste mennesker end selve selvets væren og paradoksale natur og eksistens, dets essens, imperatorens hemmelighed klarlagt i al almindelighed, forunderligvis på godt gammeldags letforståeligt sprogspil uden at gøre nar - reductionis individuationis, reductionis ad absurdum. Hvem tager ansvaret for Forsyningskontoret og løgnens fortsættelse. Seså, ser man det, ser man det, selve sandheden som proces procesagtigt sandsynliggjort gennem øjeblikkelig gensidig dybdelæsning i og mellem de hvide felthuller hos de vandrede skygger hvor - og der er vi igen enige - heldigvis i kulissen privat substituerende - tys, tys, tvetydigheden halshugges gennem reciterende mumlelæsning akustisk op mod hvælvingen, gamle dreng, ret skal være ret, sagde ålehovedet, man er vel ikke dum, afgrænsningen af det der bør overses. Verden, værket og dets væsen. Javel. Det uspiselige. Mudderskridende meningsløshed. Javel. Blue følte at nu måtte han til at holde igen.

7.8.3. *Følelserne - uha - den intuitive meningsløse irritation i det fysiologiske og det kulturelt betingede ubehag trykkende vommen ved det reelt oplevede kommer vel ikke sporenstreg i vejen for min fortolkning af fortællingens gådefuldhed privat dunkelt iscenesat forklædt og - det accepterer jeg - at hensyn til Mistænkte og læserens selvbillede aleneskyld som piercede pupiller, som tavs tåge, så nu mister også jeg modet, Blue tav, tabet af virkelighedne fordi vi dur til den, ens realisimum! Uhud, og som en skjult aktør i programmet; manden i den grønne skjorte. Khidr på dunkelt besøg.*

12.

En ny generation af simulerede sidste mennesker er på vej, som aldrig har oplevet hverken verdenen eller virkeligheden, tænkte Blue, langsomt-eftertænksomt og stille for sig selv, mens han sad ved vinduet og stirrede halvt ud, halvt indad. Identitetsløse personer, som vil forsvinde og leve sig helt naturligt ind i deres rolle som typologiske karakterer, som kreativt repertoire, i en fiktiv verden uden den mindste flig af autenticitet. Livet i byerne! Verdenen skjuler sin serie af tegnede-flade karakterer ved slør, som forhindrer de sidste mennesker i at gennemskue forskellene mellem virkelighed, løgn og fikcionalitet. True facts and faked truth. Enhver ny kendsgerning er blot en forlængelse af løgnen. Blue følte sig overbevist og sin mistanke godtgjort. Sådan måtte det være og han syntes at kunne mærke den askeagtige luft hængende omkring sig og i tøjet. Blue rejste sig fra stolen, lagde pen og bog fra sig på sengen, lænede sig tilbage og faldt med hovedet ned mod puden. Han foldede hænderne bag nakken og gav sig til at stirre tomt op i loftet i dyb kedsomhed. Alt er roligt i Sipka Pas, konkluderede Blue stille. Nu ville han ikke skrive mere – måske senere, men nu ville han hvile. Fremtiden har jo allerede fundet sted, upåagteligt. Alt er allerede sket. Så vidt var det altså kommet. Det var for tidligt at gå, så Blue blev liggende et øjeblik på sin seng. Telefonen vækkede ham.

”Er det Dem?”, lød en tør stemme, ” De synes at være vældig populær. To personer har prøvet at komme i kontakt med Dem i dag.”

”Hvad ville de?” ”Efterlod De sig nogen besked?” ville Blue gerne vide. ”Var der en der hed Dark?” Der blev stille og telefonen ringede af.

”Så på gensyn,” sagde Blue og så på sit ur. Klokkeren var godt syv; han var sulten og ville spise et eller andet, men gav op. Han satte sig på sengen og kikkede lidt i nogle magasiner, men det blev han hurtigt træt af. Så klædte han sig af og krøb i seng. Hvor skulle han tage hen? Det er kedeligt at man ikke kan være flere steder på én gang. Han gik ud fra at der var tale om en form for afpresning.

Blue havde rejste sig fra sin seng, tog telefonen på ny og drejede et nummer: 4-bzzzz, 6-bzzzzzz, 2-bzz, 9-bzzzzzzzzzz, 4-bzzzz, 1-bz. Blue spurgte efter en person.

”Ja”, sagde det i røret.

”Noget nyt?” ville han vide, men fik intet svar.

”Jeg leder fortsat efter en mand ved navn Stillman, Peter Stillman, han har været forsvundet i over en uge”.

”Han er fundet, en ældre herre, fundet i havnen i går aftes. Forhovedet var slået ind. Hvad skal De bruge et lig til?”

Blue sænkede røret og lagde det roligt på. Telefonen ringede kort efter igen og Blue lod den ringe et par gange.

”Ja”, sagde han stille.

”Quinn her,” sagde Blue.

”Klokken tyve,” sagde en mørk stemme i røret og forbindelsen blev afbrudt.

”Jeg prøvede kun på at hjælpe Dem.”

”Jeg ønsker ikke Deres hjælp.”

”Udmærket,” tænkte Blue. Han vidste intet, det vidste han. Han havde intet, det vidste han. Han vidste at han intet havde. Det vidste han. Alt det vidste han. Alligevel fortsatte han med at foregive at han allerede var på vej.

Vi alle, tænkte Blue stille og søgte at tænke dobbelt, mens han med pennen kløede sig i håret bag øret, vandrer igennem imaginære mentale skemaer og simulerede rekonstruktioner og tænker instinktivt: *eftersom dette er fiktion, så må jeg sgu' da selv være virkelighed*. Blue forsøgte at finde en kryptisk definition på ordet *simulation*. Først prøvede han på engelsk, så på urdu, så på tysk - måske, *en virkelighed som skjuler den er virkelig ved at fremstå som mere virkelig end virkeligheden*. En verden der verdner - og nu afverdner som værende derværen - som udfolder sig med stor præcision foran det værende og virkeligheden, der ikke er virkelig, selvom det ser sådan ud, og denne uvirkelige uvirkelighed fremmanes og maskeres ved nu at fremstå som overdrevent virkelig virkelig. En simuleret fantasmagorisk virkelighed. Realistisk derværende magi! Javel, Beckman, snu og fræk, fagets måske bedste.

Et blodspor pegede nu i retning af Beckman og Forsyningskontoret og dermed i retning af et mord på virkeligheden og overmenesket.

Virkeligheden var blevet myrdet, død og forsvundet, sagde Blue næsten højt hen for sig og stirrede måbende hen mod vinduet der stod åbent ud mod betonmuren, og det fordi alle *de sidste* ikke længere *bare ér*, ikke længere bare eksisterer som noget umiddelbart og naturligt givet, men nu erstattet af forstillelsens sidste skygge-mennesker, opførende sig autistisk, om end politisk korrekt, som om et universelt og globalt overvågningssystem var rettet mod dem. De sidste mennesker var ikke længere sig selv, men en samling *modeller* af et selv, den simulerede verdens selvinscenesatte studie og væren, fabulerede Blue. Minutiøst rekonstrueret, smittende pestagtigt iscenesat, til glæde for det allestedsnærværende usynlige øje. Måske skygges også du, kære læser - selv lige nu. Måske udspioneres du selv lige nu! Af din egen skygge! Hvad foregår der egentlig her? Din funktion som oplyst og myndig borger er ophørt, opløst og ikke længere påkrævet.

”Hvad drejer det sig om?”

”Det er netop det der er spørgsmålet, min herre.”

Det interessante spørgsmål, rekapitulations-tænkte Blue og gned pegefingern hastigt frem og tilbage under sin næse, er ikke længere: *bliver vi overvåget?* Men derimod: Hvorfor opfører vi os som om et spionerende overmenneskeligt system er rettet mod os? Overvågningen er ikke længere placeret udenfor vores krop. Bondefangeren. Skyggen er blevet til et øje, og det er ikke længere eksternt i forhold til et selv, men internt, dybt introjekteret og inderliggjort, som havde alle slugt det og blevet ét med det. Verden i dag som vi kender den er et historisk levn fra en epokal generation, som måske oplevede virkeligheden i live, men som ikke har vist sig stærke nok i vilje eller i tanke til at overkomme transitionen fra virkelighed til permanent stilstands-simulation. De sidste døde inde i det døde sidste. De alt for fremmedgjorte menneskelige med de af vanvid alt for åbne øjne stivnede, stirrende ind i de disede tomme luftlommer mellem bygningerne i New York. U.S.A. Skidt og lort og snavs og støv blæsende lige op i ansigtet. Baggrunden for hele miseren, fortsatte Blue sin skrivning, var afdækningen som gradvist har elimineret vores emotionalitet og væren ved at afsløre Mistænkte - ikke alene Beckman, som den sidste blandt de sidste - men alt, Forsyningskontoret med det strategiske, Forlaget med det taktiske og de Operative Enheder (OU), og efterladt læseren og de sidste mennesker i en slags apatisk fascination. Tekstualitetens konstante forsøg på at minimere afstanden mellem de kære læsere og det forvaltede, indbildte afbillede af verden har samtidig renset virkeligheden for mulige uæstetiske kvaliteter: det ildelugtende, reproduktive, akavede, snavsede og beskidte - som måske kunne bringe håb og efterladt læseren med et umuligt aflurende, afmystificeret og desværre mod-idealiseret billede af verdenen! Ikke en gang som æstetisk fænomen kunne verden længere retfærdiggøres. Javel. Godt nok. Så siger vi det. Blue kunne godt mere og flere, men ønskede åbenbart ikke at fortsætte af det spor. Den myrdede virkelighed og drabet på overmennesket efterlades som tvillinger med en dildolignende brevkniv og en uforløst konfabulerende drømmen om at bryde igennem overfladen på det kulørte snudsk - *True Detective*. Færre og færre, for til sidst ingen, bryder tilsyneladende opdaget og afsløret sammen foran en uvirkelig uvirkelighed der i forsøget på at tilfredsstille behov som den virkeligt forvaltede afverden fremover ikke længere kan og vil opfylde! Forsyningskontoret lukket, lyset slukket, døren låst. Blue blev ked af det. Forlaget gået kontrolleret konkurs! De operative enheder kontrollerer samtlige gader og stræder mellem bygningerne. Beckmans eller Mistænktes infame overlegne rænkespil - han kan bare vente sig! – Manden Beckman havde jo fjernet *hemmeligheden* fra

og i den virkelige verden og efterladt de sidste mennesker som måbende tilskuere og jubelidioter uden frugt-og farvenavne, mennesker helt og aldeles uden indre egne tanker. Det stod nu klart for Blue at N.Y. romantrilogien ikke var nogen lille uskyldig-underholdende morsomhed i den virkelige verdens tekstuelle udørken. ”Det er sgu’ alvor, Blue!” havde Dark sagt. Vi var allerede da sgu’ ikke længere på vej *frem mod fremtiden*. Men fuldstændig som i trilogien på vej mod en tilstand hvor et indre kartografisk landskab kun tilsyneladende loyalt blev presset tilbage for så videre at tegne og afdække et stadigt mere politisk nøjagtigt forløb for slutteligt at præsentere, skabe et pseudo-fantastisk bykort, der dækkede hele kloden og virkeligheden som en tynd frugt-hinde og kvalte det oprindeligt bagvedliggende og - gamle dreng - for dermed detektivisk at søge det umulige det at vende tilbage til udgangspunktet fordi nu udgjorde virkeligheden en ny og en hel ny generation af romantiske detektiver, Max Work, Collin Peterson, Marlon Philips, Jack DeSoto III, Timmy Berlinger eller Slim K.Wright, Sammy Blade, Billy Williams Sr. kunne begynde at kortlægge og genfortælle – forfra og om igen! Og om igen! Forfra og om igen! Og om igen! Forfra og om igen! Og om igen! *Livet i Byerne!* Genkomsten af det evigt platte. Ingen vil nå frem. Ja, det er sgu’ nydeligt.

Det er nemlig muligvis noget helt tredje, vedblev Blue drøvtyggende og bladrede i sit lille hæfte og så at han kun havde få blanke sider tilbage; der er en *virkelighed der skjuler den oprindelige og nu er virkelig ved at fremstå som mere virkelig end virkelig*. En virkelighed som en virkelighed, hvor forklædninger, navnebytning, efterligninger, kopier, skygger og kulisser eksisterer uden deres original; det er en verden hvor virkeligheden strækker sig ud over virkelighedens yderste grænse. Blue gennemlæste kort det skrevne og undrede sig over det han oplevede, men følte sig overbevist. Mistænkte var af-identificeret! Blue måtte presse bogstaverne mere sammen, hvis han skulle få plads i hæftet til det sidste.

”Har De et navn?”

”Naturligvis, Adams. Nick Adams. Siger det Dem noget?”

”Muligvis. Jeg kender navnet et eller andet sted fra. Var det noget specielt De ville tale med mig om?”

”Næ,” sagde Blue og kiggede sig rundt uden at se på noget særligt. ”Jeg søger privatdetektiven Dennis Beckman.”

”Hvem?” Mistænkte smålo, ”Jeg er bange for De tager fejl. Jeg er bange for at De har fået fat i den forkerte Beckman.”

”Det tror jeg ikke.”

”Jeg er ked af det, men De tager altså fejl. Jeg er ikke privatdetektiv.”

”Lige netop.”

”Undskyld mig, jeg forstår ikke.”

”Hvis jeg tager fejl, så er intet længere sandt, alt blot en ond drøm uden håb.”

”Er De fra politiet? Kommer De fra skattevæsenet? Jeg aner ganske enkelt ikke hvad De taler om.”

Blue svævede, slaget ramte ham forfra. Smæk og så var han væk. Han var blevet ramt af noget hårdt over panden. Han flød ligesom i et mørkt rum med smerter over det hele. Han hørte stemmer, en svag støj. ”Han er helt væk,” hørte han en stemme. ”Skal vi hjælpe ham bort,” spurgte en anden stemme. Der stod en mand i en bus. Han så ud gennem bilens siderude. Men inde i mandens hoved ser han sig selv udefra, som en mand der står i en bus og holder fast i et sæde. Bussen standser og han stiger ud.

Blue frøs, og overvejede om han skulle rejse sig og lukke vinduet, der fortsat stod åbent. Men han undlod. Han skuttede sig, som rystede han noget af sig, men slap ikke pennen og han så sin hånd skrive videre. Blue kiggede på sit ur og så at det var tid. Han gik hen og trak den nederste skuffe ud og hældte indholdet ud på gulvet. Så fandt han den genstand han søgte. Blue ønskede ikke at tage nogen chancer.

Ifølge Blues udlægning af trilogien havde der nemlig fundet et aldeles forfærdeligt mord sted. Det var denne iagttagelse der i sin tid, mens Blue skyggede Stillman, havde ramt Blue så dybt og frygteligt ondt og nærmest havde lammet ham i længere tid. Blue huskede det godt; han havde arbejdet nordpå for en mand ved navn Dark og var veget en smule væk og så var det sket. Virkeligheden er blevet myrdet, tænkte Blue højt for sig selv, men ingen har øjensynligt lagt mærke til det. Forbrydelsen var perfekt, fordi virkeligheden og med den al dens væsen og gerninger mirakuløst synes genopstået på den sande virkeligheds tomme felt, som dødsleje og grundsten for en nybygning. Ufatteligt! Ubegribeligt! Uspiseligt!

Det var sgu’ nemlig noget helt fjerde, vedblev Blue ligesom dikterende og forsøgte sig igen, den var som en *virkelighed der skjuler den er virkelig ved at fremstå som mere virkelig end virkelig*. En virkelighed, som var en virkelighed, hvor forklædninger, navnebytning, efterligninger, kopier, skygger, hyæner og storby-kulisser eksisterer uden deres original. Blue gennemlæste kort det skrevne og undrede sig igen og igen over det han

læste. Mistanken og det mistænkte og Mistænkte. Han grinede uforskammet hen for sig selv. Sådan og sådan og sådan.

”Udmærket, Mr. Beckman.”

Hvis Blue havde ret i sin slående påstand om at virkeligheden og overmennesket var aflivet, slået ihjel, gjort kolde - ikke alene som beskrevet af Beckman, men af selve Manden Beckman, som værende identisk med Dennis Beckman. Det drejede sig om at identificere - og Blue følte sig nu fuld af overbevisning - det berømte babyloniske nulpunkt, der udgjorde grænsen omkring virkelighedens dødsleje, som det øjeblik hvor alt som der efterfølgende fandt sted øjensynligt ikke længere var sandt. Kontingens-chokket. Alt er allerede sket før! Javel. Blue følte sig lettet og så sig om i lokalet som for at afsøge det for nye spor, iagttagelser der var oversete og som ... Den dybt interessante udvikling i denne forbindelse, skrev han, er det eksplosionsagtige møde med det såkaldt *babyloniske*, der vidnede som det sidste vidne, den sidste ubevidste fornemmelse af savn over tabet af virkeligheden; hvorfor ellers denne vanvittige søgning efter *sandheden og væren bagved derværen og det værende bag ved det derværende?*

Det interessante syntes Blue, er kort og godt at *virkeligheden* nu øjensynligt udfoldes kriminelt *åbenlyst*. Det er egentligt ret ligegyldigt om menneskene er reelt er til stede eller ej. Næ, idealet fremover for enhver forfatter af *sande historier* er tilsyneladende nu blot at assimilere situationen hos de sidste mennesker, at sløre og skjule umyndiggørelsens tilstedeværelse fuldstændigt. Verdenen gik helt og aldeles restløst op i sin egen forvaltning. Fordummelsens dialektik. Forsyningskontorets og det usynlige politiske politis usynlige sejr, som ingen hverken kan klappe af eller begræde for de aner sgu' intet om dets eksistens som virkelighed og realitet! Beckman var i sandhed en hård negl, fræk og snu som bare satan. Fagets måske bedste. Den sidste blandt de sidste.

”Må jeg have lov til at stille Dem nogle spørgsmål.” - ”Javist så, spyt De bare ud.”

Blue lukkede sig ind på sit værelse og gjorde noget han længe havde drømt om: han barberede sit overskæg væk. Så gik han i bad og vaskede sit hår grundigt, til ethvert spor af brillantine var forsvundet. Han satte sig på sengen og stoppede en pude bag ryggen. Han forsøgt at forestille sig hvad Mistænkte kunne have tænkt. Han grublede længe, men holdt til sidst inde. Hvor dum kan man være! Opgaven bestod nu og her var Blue jo i og for sig enig med Beckman, at lede de stakkels læsere fra mørket ud i sandhedens

lynende lys. Blue frøs igen, og overvejede om han skulle rejse sig og lukke vinduet der fortsat stod åbent. Men han undlod igen. Han skuttede sig, som rystede han noget af sig, men slap ikke pennen og han så sin hånd skrive videre. Geworfenheit-die Sorge-Mitsein-in-Zeit-sein-Vom-Wesen des Grundes-Unterwegs. Blue satte sig atter på sengen, fik puden placeret bag ryggen og begyndte at gruble over tingene. Han rakte ud efter telefonen og ringede op. Virginia Stillman var glad for at høre hans stemme. Hun var faktisk blevet en smule utålmodig med hensyn til Beckman og overvågningen. Blue syntes hun virkede lidt bange for denne privatdetektiv Beckman. Hun fortalte hun var blevet ringet op igen aftenen i forvejen, da hun var gået i seng. Han havde hundset med hende og for at få opgivet Blues ophold og adresse. Han havde fundet ud af at Blue ikke længere boede i sin lejlighed. Hun fortalte, at hun havde fortalt Beckman at hun ikke vidste hvor Blue opholdt sig. Beckman ville vide om Blue igen ville sætte sig i forbindelse med hende og hun fortalte at det var sandsynligt at Blue ville sætte sig i forbindelse med hende, hvis han fandt det nødvendigt, og hun fortalte at det muligvis kunne tænkes. Det afhæng af så meget. Der er såmænd meget man ikke kan vide helt bestemt. Så havde han indskærpet hende at det var af yderste vigtighed at Blue satte sig i forbindelse med ham aldeles omgående. Blue fortalte hende at han ville kontakte denne Beckman, når tiden var inde. Han komplementerede hende for hendes undvigende svar og takkede for hendes loyalitet. Så ønskede Blue Virginia et godt helbred og ringede af. Pas godt på Dem selv, havde han sagt. Blue spekulerede på hvorfor Beckman som jo altså var identisk med Dark, var så ivrig efter at få ham i tale, men hans spekulationer blev ikke langvarige, eftersom klokken nærmede sig tiden og Blue havde sit arbejde at passe. Så rejste han sig fra sengen og indtog sin plads på stolen ved vinduet og kiggede ud mod betonmuren. Tomaten er blevet tomatiseret. Hurra for det.

”Hvad bestiller jeg her?” - ”Jeg har intet at tale med Beckman om, til gengæld skylder han mig en forklaring.” - ”Hvorfor skulle jeg besvare nogle spørgsmål?”

Alt er allerede sket! Det er allerede altid. Og har været det længe – måske, muligvis, det kan tænkes. Hvorfor ikke? Blue følte sig lettet og så sig om i lokalet som for at afsøge det for nye spor, søgte iagttagelser der var oversete og som ...*Her* - mens han skrev på og læste dette sted i hæftet - var det så at Blue knækkede sammen på midten, som en foldekniv, og der næsten uden luft i lungerne nærmest vaklede han væk fra stolen ved vinduet ud mod betonmuren, og der snublende fik han fat i bordkanten, ellers var han faldet omkuld, så videre over mod sengen, hvor han der sammenkrøbet faldt om, som en baby og med begge hænder holdt sig om maven og lo og lo og lo og skraldgrinede. Først forsøgte han li'som at undertrykke noget, øhød, øhød, men så kom det - det løste sig med et dunkelt tragi-komisk latterbrøl, der fik ham væltet ned fra sengen og ud midt på gulvet. ”Byggende på nogle

antagelser omkring metodevalgets betydning... "Argumenternes stilling placeret gyngende på en skrænt at kaos..." Bidrag til kritikken af metafysikkens tilstedeværen og det absolut dunkle... Han kom op på alle fire, men forrykt-grinende lod han sig falde om på siden igen og lå og lo, så det rungede dybt i hele værelset. "På samme måde kan man sige... - var det måske værd at overveje muligheden for at rejse tilbage i tiden til dengang virkeligheden var i live som ren i-væren, for at få et indtryk af og et indblik i, hvad der karakteriserede en autentisk førteoretisk verden. Godt nok. Det drejer sig om at identificere og afdække – gentog han og Blue følte sig fuld af overbevisning - det infame serielle Beckman-plot - "hvor alt der efterfølgende fandt sted øjensynligt ikke længere var sandt." Det er allerede altid. Blue havde jo fejlagtigt troet at altid var noget man var på vej henimod. Blue forsøgte at tænke og få det tænkte til at give mening, men fandt det han tænkte på så uendeligt morsomt. Det er nu ikke nogen vittighed! Det gjorde ondt, virkelig ondt i mellemgulvet på Blue. Han søgte at standse latteren, men det var komplet umuligt! ..."at det simulerede statsforvaltede liv vidner om vores tunge savn over tabet af virkeligheden, det i-værendes i og for sig væren og den kærlige intimitets dybe svigt! Blue kunne slet ikke holde op og det smertede voldsomt i hele hans ganske krop, der hysterisk rystede og rystede og rystede af grin; reductionis individuationis, reductionis ad absurdum. Fortabt i egentlig uegentlighed. For altid. For satan! Et øjeblik troede Blue faktisk at han var gået fra forstanden, at han var blevet ren idiot. Så faldt ti-øren.

"Den mest interessante udvikling i denne forbindelse er eksplosionen af det såkaldt *babylonisk-brusende sus!*" Blue fik tårer i øjnene af smerte og grin, som han med fingrene forsigtigt tørrede bort, men han fortsatte og lå længe – hvor længe det vidste han ikke - som utvivlsomt vidner om vores svage fornemmelse af savn og kærtegn - igen slog latteren ham hårdt i maveregionen - over tabet af virkeligheden, hvorfor ellers denne vanvittige efterspørgsel efter essayistisk sandhed - den kontrollerede nullermand! Det interessante er ikke, tænkte Blue ganske morsomt, at man som privatperson og kultur-politisk opdager, som myndig læsende er parat til at gøre alt for at se, røre ved, komme til sagen og granske sagen og *dømme i sagen*. Skuespil, romaner og tilfældig forstilling er ikke længere nok: Men, men, men, man vil nu se *virkelig tekstuel smerte!* Javel. Blue kunne ikke få vejret og troede på et tidspunkt virkelig, at han skulle dø af grin, som han lå der midt på gulvet. Har, har - ha, ha, uhød, øhud! Den babyloniske gudelatter havde som næsten noget massivt ramt Blue hårdt. I et svagt øjeblik havde han haft paraderne nede og så dette dybtliggende: uhud, uhud, der smertede som var han ramt af pistolskud!

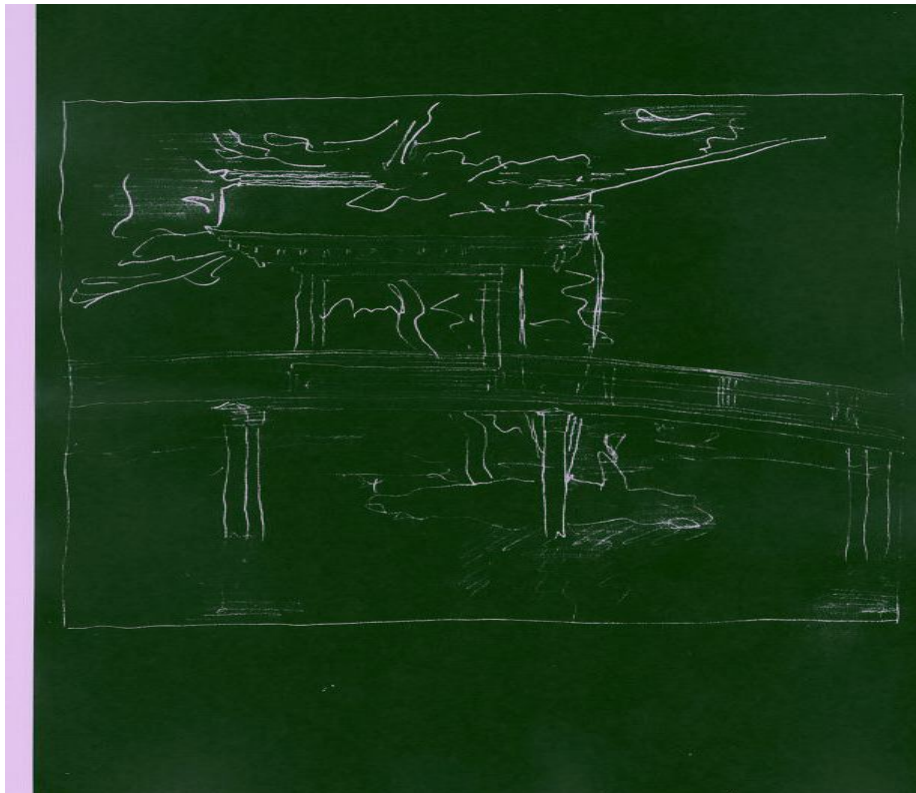
Det morsomme er kort og godt at *virkeligheden* nu øjensynligt udspilles *som ren situeret derværen*. Det er ret ligegyldigt om personerne er reelt er til stede eller ej. Hvis afverdenen nu er ren væren, hvis denne uvirkelige uvirkelighed reflekterer, ha, ha, hvordan vi lever, så er uvirkeligheden som tilstedeværelse universel, har, har og ikke begrænset til noget i det lokale, en familieintrige eller et kriminelt storbymiljø, der som flygtige angst-fantomer under læsningen toner frem på skærmen bag panden på læseren, bag teksten. Næ, idealet for enhver fremtidig fremover-skrivende opdager af *sande historier* er blot - ha, ha, er at assimilere situationen hos de almindelige-sidste mennesker, ha, ha, hi, hi, nu at skjule umyndiggørelsens tilstedeværelse fuldstændigt og permanent. HOIK - Genkomsten af det evigt platte. Verdenen går restløst op i sin egen forvaltning, hi, hi. Forsyningskontorets usynlige sejr, har, har. Som ingen hverken kan klappe af eller begræde for de aner sgu' intet om dets eksistens som det derværendes virkelighed!

”Må jeg få Deres autograf?” Blue gik hen til arkivskabet og trak den nederste skuffe ud. Fandt hvad han søgte. Han følte sig tryk ved at spænde hylsteret under armhulen. Udenfor var det køligt og Blue så op mod himlen, den smule der var at se mellem de høje bygninger. Ingen varsler. Vi får se. Uden egentlig nogen grund vendte han rundt og gik tilbage til start.

Her slutter ”The Blue Book.”

Epilogisk efterskrift:

Han var kendt under navnet Blue. Han var især kendt, ikke pga håret, men pga slaget. Han havde et *killer-punch*, et kort hug med højre som lagde modstandere ned ret hurtigt. Det er rigtigt han boede i Brooklyn, men det var kun kort tid, så forsvandt han igen. Der er folk der påstår de har set ham vandre rundt i Brooklyn på eksistentiel søgning. Men det er ikke sandt, dvs. måske. Der er folk der fortæller han forsvandt fordi nogen var efter ham. Men det er heller ikke sandt. Navnet er *Blue*, alle der kendte ham kaldte ham Blue, og det er også registreret og derfor ganske officielt. Men bag navnet hed han Quinn. Daniel Quinn. Flere gange var han dukket op til kampe under navnet Daniel Quinn. Så meget ved jeg. Han elskede jazz, jeg har flere gange set ham til arrangementer i Jazz-House med få udvalgte musikere og der tavs og indelukket tilbagelænet lytte til tonerne i rummet omkring ham. Folk kunne lide ham, ville gerne være i nærheden af ham, røre ved ham, give ham et knus, tale med ham. Synd at det skulle gå sådan. Han var for stor til tiden og det vidste man og derfor passede man godt på ham. Han gav det bedste og skulle derfor også have det bedste. Uanset i hvilken sammenhæng. Jeg er ved at skrive de sidste afsluttende kommentarer vedr. hans liv og færd. Og i al respekt vil jeg gøre det kort. Kun det allermost nødvendige vil herefter blive nævnt. Sådan er det.

Mit Navn er Murphy Brown, ikke Dark eller Fanshawe, og jeg var med Blue også i Boston og da han var nordpå og arbejdede. Han vidste det ikke, men jeg var med og så det hele selv. Han kunne slå med begge hænder og det hårdt, hans højre hug var i særklasse. Jeg har selv set mærkerne efter hans hænder havde været i berøring med modstandere. Der var få der gik tiden ud. Han var mystisk på sin egen vis. På

trods at stor åbenhed og et venligt imødekommende gemyt, gemte han over noget. Jeg ved ikke hvad, men jeg har mine egne private tanker, som jeg ikke her kan delagtiggøre læseren i. Og alligevel. Som sagt mit navn er Murphy Brown – ikke Blue. Jeg glemte at sige jeg stammer oprindeligt fra San Diego, Mesa County, CA. U.S.A. New York ligger langt væk og jeg kender kun få mennesker der.

Nu kommer det. Blue ville være filosof eller forfatter. Li'som Manden Beckman eller noget den retning og han arbejdede på at skrive en bog. Det er der ingen der ved og som sagt, det er også min helt egen forklaring. Men jeg har set ham skrive, med en lille stift af en blyant, om ting og situationer omkring ham, ført ind i en lille blå bog han altid bar rundt på. Han ville ændre på noget i verden.

Lige nu er jeg i New York og skal blive her et par dage. Jeg ar ingen problemer med hvem jeg er og hvad jeg laver. Ingen problemer med glas og spejle, det rager mig en skid, jeg rejser snart tilbage og regner ikke med at vende tilbage hertil. Det er derfor jeg finder det OK, at give min fremstilling vedr. Blue og det passerede. Jeg skal i morgen til at lille møde med Mr. Dark. Ja, det undrer også mig. Det har jeg nu ingen problemer med. Faktisk har jeg ingen problemer for tiden. Kun tankerne om Blue og det passerede får mig til at fortælle. Jeg er i besiddelse af den lille blå bog og den vil jeg efter aftale aflevere til Mr. Dark i morgen. Hvis jeg ikke overlever og kan vende tilbage til S.D. så er der ingen at kontakte. Jeg arbejder helt alene. Jeg bor alene og lever alene og ingen vil savne mig. Dark vil gerne læse den blå bog. Helt privat naturligvis.

Kender du følelsen af at noget ikke er rigtigt? Tingene er ikke som de skal være efter forventningerne. Der er mørke midt på dagen, selv om sagen er glasklar og solen skinner. Jeg ankom i går aftes og sidder lige nu på mit hotelværelse. Føler mig urolig og en smule skræmt. Jeg kan ikke li' byen og bliver på mit værelse. Jeg er ærlig, det er mit problem. Jeg kan ikke lyve, derfor bliver jeg på mit værelse. Jeg vil ikke tale med nogen, kun aflevere det lille hæfte og så stikker jeg af, vender hjem og ingen skal høre fra mig igen. Nu komme det. Den blå bog er blevet rød. Jeg ved det lyder åndssvagt, men det er rigtigt. Jeg kan ikke lyve. Det blå hæfte var blåt indtil jeg ankom til byen. Jeg har det her mellem mine hænder – og nu er det rødt. Jeg ved ikke hvad der er sket. Og alligevel er jeg helt rolig. Jeg ved det er det samme hæfte, indholdet kender jeg og det er helt det samme, men farven er ændret. Omslaget har skiftet kulør. Nu kommer det. *Blue* var rødhåret! Sådan er det. Kun øjnene var blå. Jeg arbejder helst alene, men for få timer siden ringede min telefon på værelset. Det var Virginia Stillman. Jeg er helt rolig og rejser snart tilbage. Jeg har ingen at tale med og ønsker heller ingen skal vide jeg er i New York. Måske vil hun ringe igen og spørge om det samme. Men noget er galt, helt forkert og jeg skal ikke blandes ind i noget. Måske rejser jeg allerede i morgen.

Lille stridsskrift: the blue book. Af Blue Maximus. Hotel Astor, Purple Av. 123. Værelse 810. N.Y. 2.del.

Jeg har lige sat mig på sengen og stoppet en pude om bag ryggen. Jeg holder det lille hæfte mellem mine hænder, men læser ikke i det. Sådan er det. Jeg ved kun alt for godt hvad det indeholder og vil ikke vide af det. Det stikker lidt i hjertet. Jeg forstår det ikke. Jeg skubber alle tanker vedr. Blue – *the Hitman* – til side. Men det er svært. Mig og Blue var venner, på afstand naturligvis, vort venskab gik egentlig ikke langt tilbage. Jeg kendte ham ikke sådan og alligevel føler jeg vi var venner. Det er derfor jeg helst rejser i morgen, hvis jeg overlever. Jeg sidder så jeg kan se

døren. Ingenting er overset, ikke en overflødig sætning, intet er spildt, selvom detaljerne er grå og diffuse og neutrale. Blue var sat på Stillman-sagen. Og jeg var sat til at holde øje med Blue fordi man var bekymret for ham. Alt har betydning, alt set og sagt har betydning – så meget ved jeg. Det trivielle er sommetider det mest vigtige, intet må overses. Og dog – den kloge ved hvad der skal overses. Det er derfor han er klog. Blue var klog. Det ved jeg. Lad mig komme til sagen: det var mig der var Fanshawe – om end det kun var forbigående. Fanshawe interesserer mig ikke. Ikke en skid. Men jeg var også bekymret for Blue, derfor var jeg sat til at holde lidt øje med ham. Jeg så det hele selv. Det er derfor jeg har det blå hæfte hos mig nu. Blue gav det til mig. "Fin nat for skygger," sagde han og gav mig det i hånden. Nu er det rødt. Jeg er ærlig. Jeg ved ingenting og jeg har ingenting og nu er det snart slut. Hvis jeg overlever... Så nu ringer telefonen igen, men jeg tager den ikke. Lader den ringe ud... Nu er der stille igen. Det stikker i hjertet og af og til jager en voldsom smerte igennem mig og min krop. Men jeg bliver siddende stille og venter. Jeg venter på Blue, håber han vil dukke op – selvom jeg ved det er omsonst. Alt er omsonst. Blue er væk, gået væk, løbet væk, talt ud, købt ud – jeg ved det ikke? Det er også ligeegyldigt. Hvis jeg overlever, rejser jeg i morgen tidlig. Pakker min kuffert og så ud af døren. Sådan er det.

The Brown Book. Murphy Brown. La Jolla, CA U.S.A. Black Beach – rain and fall. 3. and last part.

Jeg er hjemme. Jeg rejser ikke mere ud. Jeg bliver hvor jeg er, bliver den jeg er. Bliver siddende her i solen. Alt det passerede er sket. Kun fremtiden ligger forude. Der er gjort rent bord og jeg kan nu spytte ud. Jeg rømmer mig, samler sammen - HOIK - til en kraftig klat. Stranden ligger diffus i solskinet og når jeg kniber øjnene sammen kan jeg gennem det skarpe lys se horisonten. Så sender jeg er voldsom fugtig samling langt ud over sandet. Horisonten – strengen mellem det endelige for neden og det uendelige for oven. Sådan er det. Den sproglige vending og genkomsten af det platte. Ganske enkelt – ufatteligt for de fleste, smerteligt for de få.

Når blod størkner bliver til brunt. Sådan er det. Det røde farves brunt. Blåt bliver rødt og så brunt. Sådan er det. Jeg blev stukket. En kort genstand borende sig ind i brystet, som slebet på begge sider. Jeg husker det, og kan ikke forstå hvorfor og hvordan. Men Blue var tilstede. Som gav han noget videre. Noget jeg skulle mærke og huske. Så forsvandt han og jeg var tilbage med stikket i hjertet. Han ramte noget dybt og blodet farvede det jeg bar. Det lille hæfte af en bog og blodet sivede ud og farvede det blå rødt. Nu er det bag mig og jeg søger ikke at tænke på det. Men det er svært. Sådan er det. Jeg har fundet ud af, at jeg godt kan li' regnvejr. Javist så. Det renser luften og gør vejrtrækningen helt tålelig. Jeg sidder og bladrer lidt rundt i den brune. Jeg har den stadig. Dark mødte aldrig frem. Sådan er det. Sidste mand lukker og slukker. Sådan er det.